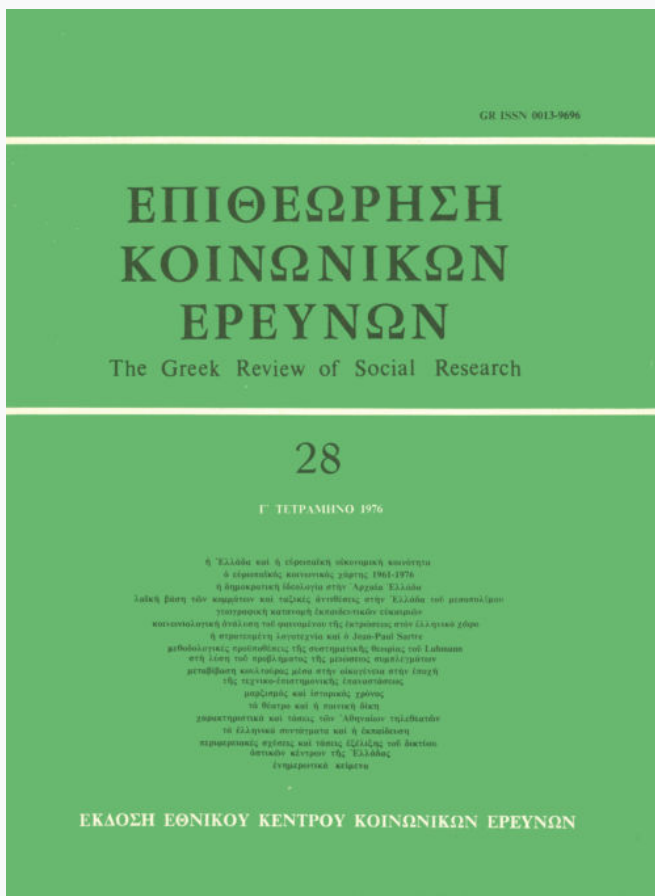

The Greek Review of Social Research

Vol 28 (1976)

28 Γ'

Η Ελλάδα και η ευρωπαϊκή οικονομική κοινότητα

Γιώργος Α. Πετρόχειλος

doi: [10.12681/grsr.345](https://doi.org/10.12681/grsr.345)

Copyright © 1976, Γιώργος Α. Πετρόχειλος

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Πετρόχειλος Γ. Α. (1976). Η Ελλάδα και η ευρωπαϊκή οικονομική κοινότητα. *The Greek Review of Social Research*, 28, 178–197. <https://doi.org/10.12681/grsr.345>

ή Ελλάδα καί ή εύρωπαϊκή οικονομική κοινότητα*

του

Γιώργου Α. Πετρόχειλου

*Senior Lecturer in Economics
Lanchester Polytechnic
Coventry, England*

Οί συνομιλίες μεταξύ τής Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας καί τής Ελλάδας γιά τήν ένταξη τής χώρας μας στήν Κοινότητα έχουν αρχίσει καί, μολονότι οί διαπραγματεύσεις δέν προβλέπονται εύκολες, ώστόσο είναι θέμα χρόνου τò νά καταστή ή Ελλάδα τò δέκατο μέλος τής ΕΟΚ. Αύτ ή είναι ή επιθυμία τής συντριπτικής πλειοψηφίας τής ελληνικής Βουλής καί, τò σπουδαιότερο, τών έννέα συναταίρων τής Κοινότητας. Μιά καί εκτός από τήν οικονομική ένωση ή ΕΟΚ προτίθεται νά προχωρήσει μελλοντικά καί πρòς πολιτική ένωση, είναι τò λιγότερο εκπληκτικό, με ελληνικά τουλάχιστον δεδομένα, ότι επικρατεί σχεδόν ταυτότητα αντίληψεων μεταξύ πολιτικών κομμάτων (με εξαίρεση τò ΠΑΣΟΚ καί τò ΚΚΕ εξωτερικού), όργανώσεων, εκπροσώπων του κεφαλαίου, εργατικών συνδικάτων καί μιάς μερίδας λαού γύρω άπ' αύτò τò θέμα. Η μεγάλη μάζα του λαού ελάχιστα γνωρίζει γύρω από τήν ΕΟΚ καί άκόμη λιγότερα γύρω από τίς συνέπειες τής έντάξεως. Καί ή σχεδόν καθολική καί ταυτόσημη άποψη είναι πòς ή Ελλάδα πρέπει νά ένταχθ ή στήν Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα τόσο γιά οικονομικούς όσο καί πολιτικούς λόγους, γιατί αύτò αποτελεί τήν πιò συμφέρουσα γιά τή χώρα μας λύση. Τυχόν αντίθετη άποψη θεωρείται σαν αίρεση, καί οί προτεινόμενες κινδυνεύουν νά χαρακτηρισθούν έμπρηστές έθνικης πολιτικης. Θά πρέπει ίσως νά αποτελεί μιά από τίς λίγες περιπτώσεις στή σύγχρονη ελληνική ιστορία τò ότι ένα γεγονός τέτοιας σημασίας δέν συνοδεύεται από διαφωνίες, άμφισβητήσεις ή έστω επιφυλάξεις σχετικά με τίς μελλοντικές του επιπτώσεις στήν οικονομική, κοινωνική καί πολιτική ζωή αύτου του τόπου. Η έλλειψη διαλόγου πάνω σ' αύτò τò θέμα ίσως νά όφείλεται στò γεγονός ότι ή έμπειρία μας από τή δεκατετράχρονη σύνδεσή μας με τήν ΕΟΚ μιά έχει πείσει πòς ή θέση τής Ελλάδας είναι αναπόσπαστα δεμένη με τήν Κοινότητα ή στή διαπίστωση πòς οί συνθήκες, δεδομένης τής ισορροπίας δυνάμεων, είναι τέτοιες πòν κάνουν τήν ένταξη αναπόφευκτη καί συνεπòς κάθε διαφορετική άποψη άνώφελη.

Χωρίς νά ύπάρχει πρόθεση διαταράξεως μιάς τέτοιας άρμονικης σύμπνοιας άπόψεων σ' αύτò τò στάδιο, θά θέλαμε ώστόσο νά επιχειρήσουμε μιά σκιαγράφηση τής οικονομικής πλευράς τής έντάξεως, επισκοπώντας τή μέχρι σήμερα λειτουργία τής συμφωνίας συνδέσεως καί επιχειρώντας μερικές προγνώσεις γιά τò μέλλον, πράγμα άρκετά άβέβαιο μιά καί οί τελικοί όροι έντάξεως δέν έχουν άκόμη συζητηθ ή καί αποφασισθ ή. Ύπάρχουν πάν-

* Έπιθυμώ νά εκφράσω τίς ευχαριστίες μου πρòς τόν Καθηγητή Πολιτικής Οικονομίας του Πανεπιστημίου του Λονδίνου Γ. Σπράο, πòν διάβασε καί σχολίασε ένα πρώτο σχέδιο αύτου του άρθρου. Φυσικά παραμένω προσωπικά ύπεύθυνος γιά τυχόν λάθη καί παραλείψεις πòν εξακολουθούν νά ύπάρχουν.

τως αρκετά επιβληθικά στοιχεία για να στηρίξουν τις προβλέψεις αυτές.

Η επίσημη ελληνική θέση υπέρ της εντάξεως είναι αρκετά γνωστή και έχει επανειλημμένα διατυπωθεί τόσο από την Κυβέρνηση, όσο και από θερμούς υποστηρικτές της. Μία πολύ ευγλωττη διατύπωση, ιδιαίτερα αναφορικά με το οικονομικό μέρος, δόθηκε από τον ακαδημαϊκό και Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας, Καθηγητή Ξ. Ζολώτα σε όμιλία του στην Ακαδημία Αθηνών τον περασμένο Απρίλη.¹ Από την άλλη πλευρά η θέση κατά της εντάξεως έχει διατυπωθεί κατά τρόπο συστηματικό από τον Καθηγητή Σ. Τριάντη στο βιβλίο του *Common Market and Economic Development*,² το οποίο όμως μειονεκτεί ελαφρά, γιατί έχοντας γραφή το 1963-64 δέν περιέχει αναγκαστικά ανάλυση εκείνων των θεσμών της Κοινότητας, που τέθηκαν σε εφαρμογή αργότερα και που προσλαμβάνουν ιδιαίτερη σημασία για την Ελλάδα. Πάντως για τους σκοπούς αυτής της εργασίας οι μελέτες αυτές είναι αρκετά κατατοπιστικές και αντιπροσωπευτικές των δύο θέσεων, και μπορούν επομένως να τις αντιπαρατάξουμε, να τις αναλύσουμε και να βγάλουμε ορισμένα συμπεράσματα. Προηγούμενες όμως, θα άνασκησούμε σύντομα τη θεωρητική δικαιολόγηση δημόσιας οικονομικών ενώσεων, που θα αποδειχθεί χρήσιμη πιο κάτω.

μορφές οικονομικής συνενώσεως και θεωρητική δικαιολόγηση

Η πρωταρχική οικονομική δικαιολόγηση για τη δημιουργία κάποιας μορφής οικονομικής συνενώσεως (integration) μεταξύ δύο ή περισσοτέρων χωρών, όπως λ.χ. ελεύθερης ζώνης συναλλαγών, τελωνειακής ενώσεως ή κοινής αγοράς, παρέχεται από τα προσδοκώμενα όφελη, που οι συμμετέχουσες χώρες αναμένουν να καρπωθούν από μία τέτοια διευθέτηση. Πιο συγκεκριμένα τα όφελη αυτά παίρνουν συνήθως τη μορφή αύξησεως του πραγματικού προϊόντος και εισοδήματος των χωρών-μελών, οι οποίες ελπίζουν πως η οικονομική τους επίδοση, μετρούμενη σε όρους του ρυθμού μεταβολής του καθαρίστου εθνικού προϊόντος (ΑΕΠ), είναι πιθανόν να είναι κατά πολύ ανώτερη αν αυτές αποτελούν μέλη μιάς τέτοιας λέσχης, λ.χ. κοινής αγοράς, παρά αν είναι έξω απ' αυτήν. Οι λόγοι για τους οποίους η ομάδα χωρών σαν σύνολο, που αποτελούν μία κοινή αγορά, μπορεί ν' αποκομίσει όφελη είναι:

- η αύξηση της παραγωγής λόγω της ειδικεύσεως και εμπορίου, όπως υπαγορεύονται από το νόμο του συγκριτικού πλεονεκτήματος
- η αύξηση της παραγωγής που προσφέρεται από τις ευκαιρίες της καλύτερης αξιοποίησεως των διαφόρων οικονομικών μεγάλης κλίμακας
- η βελτίωση σε αποτελεσματικότητα των εθνικών οικονομικών, που θα προέλθει από την κατάργηση των διαφόρων περιοριστικών φραγμών και τη δραστηριοποίηση του ανταγωνισμού
- η βελτίωση των δρων εμπορίου σε σχέση με τρίτες χώρες και
- οι διάφορες διαρθρωτικές αλλαγές που θα επέλθουν στις χώρες-μέλη εξ αιτίας της οικονομικής ενώσεως και θα επηρεάσουν ποιοτικά ή ποσοτικά την προσφορά των παραγωγικών συντελεστών (εργασία, κεφάλαιο, επιχείρηση), την τεχνολογία, τις επενδύσεις, το μέγεθος των αγορών κ.ά.

Τονίζουμε πρὸς το παρόν πως, το γεγονός ότι όφελη είναι δυνατό να πραγματοποιηθούν για το σύνολο, δέν σημαίνει αναγκαστικά πως κάθε συμμετέχουσα χώρα θα όφεληθῆ, πολύ δὲ λιγότερο πως θα υπάρξει συμμετρία του όφελους μεταξύ των χωρών της ενώσεως, όπως θα αναφερθούμε διεξοδικότερα πιο κάτω. Ξεετάζοντας τους λόγους που δώσαμε πιο πάνω, βλέπουμε πως οι τέσσερις πρώτοι είναι σχετικοί με τα αποτελέσματα της ανακατανομής των παραγωγικών συντελεστών στις χώρες-μέλη, και το όφελος προκύπτει μιά για πάντα. Αντίθετα, ο τελευταίος λόγος αναφέρεται στις δυναμικές επιδράσεις της ενώσεως στις οικονομίες των χωρών-μελών και τα αποτελέσματά του, που είναι και σημαντικότερα, έχουν μακροχρόνιο και συνεχῆ χαρακτήρα. Η άλλη ύπαρξη μιάς ελεύθερης ζώνης συναλλαγών, η τελωνειακής ενώσεως, είναι ικανή να προσφέρει μερικά από τα όφελη που προέρχονται από την ανακατανομή των πόρων, δέν είναι όμως σε θέση να δημιουργήσει και διαιμοιρίσει τα όφελη εκείνα, που είναι το αποτέλεσμα διαρθρωτικών αλλαγών που αναφέραμε πιο πάνω. Και τούτο, γιατί ενώ οι τελωνειακές ενώσεις και ελεύθερες ζώνες συναλλαγών άποσκοπούν στην επίτευξη του όφελους σχεδόν άποκλειστικά μέσω της ελεύθερης (άδυσμολόγητης) εμπορίας προϊόντων, οι κοινές αγορές, που αποτελούν περισσότερο προηγμένες μορφές οικονομικής συνενώσεως, άποβλέπουν στην επίτευξη του αντικειμενικού τους σκοπού όχι μόνο με την ελεύθερη διακίνηση αγαθών και υπηρεσιών, αλλά ταυτόχρονα και με την ελεύθερη διακίνηση των διάφορων παραγωγικών συντελεστών.

Οι ελεύθερες ζώνες συναλλαγών, όπως η ΕΖΕΣ,³ χαρακτηρίζονται από την άδυσμολόγητη εμπορία

1. Ξ. Ζολώτας, «Η Ελλάδα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα», *Ναυτεμπορική*, 14-4-76.

2. S. G. Triantis, *Common Market and Economic Development*, Center of Planning and Economic Research, Athens 1965.

3. Η Ευρωπαϊκή Ζώνη Ελεύθερων Συναλλαγών σχηματίστηκε το 1960 από το Ηνωμ. Βασίλειο, Νορβηγία, Σουηδία, Δανία, Αδστρία, Έλβετία και Πορτογαλία. Η Φινλανδία έχει υπογράψει συμφωνία συνδέσεως. Μετά την άποχώρηση

ἀγαθών μεταξύ τῶν χωρῶν-μελῶν, οἱ τελευταῖες ὁμως διατηροῦν τὸ δικαίωμα καθορισμοῦ δικῶν τους ἀνεξάρτητων δασμολογίων γιὰ τὸ ἐμπόριό τους μὲ τρίτες χώρες. Οἱ τελωνειακὲς ἐνώσεις, ὅπως παλιότερα ἢ BENELUX, διακρίνονται ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν ἐλευθερία στὸ ἐμπόριο μεταξύ τῶν χωρῶν-μελῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ ἑνὸς κοινῶν ἐξωτερικοῦ δασμολογίου γιὰ τὶς συναλλαγές μὲ τρίτους. Ὁ βαθμὸς προσάρτησης εἶναι, ἐπομένως, ἰσχυρότερος προκειμένου περὶ τελωνειακῆς ἐνώσεως παρὰ περὶ ἐλευθερῆς ζώνης συναλλαγῶν. Οἱ κοινὲς ἀγορές, ὅπως ἡ ΕΟΚ, ἔχουν πέρα ἀπὸ τὰ γνωρίσματα τῆς τελωνειακῆς ἐνώσεως τὸ χαρακτηριστικὸ, ὅτι ἐπιτρέπουν ἐπὶ πλέον τὴν ἐλευθερὴ διακίνηση καὶ παραγωγικῶν συντελεστῶν. Ἐπίσης μιὰ κοινὴ ἀγορὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιδιώκει καὶ ἄλλους σκοποὺς, ὅπως στενότερη συνεργασία σὲ ἄλλες ἐπιδιώξεις καὶ ἴσως κάποια μορφή πολιτικῆς ἐνώσεως τῶν χωρῶν-μελῶν. Τέλος περισσότερο προηγημένη μορφή καὶ ἀπ' αὐτῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς ἀποτελεῖ ἡ πλήρης οικονομικὴ ἔνωση δύο ἢ περισσοτέρων χωρῶν, ὅπως ἐκείνη μεταξύ Βελγίου καὶ Λουξεμβούργου, ὅπου ὑπάρχει πλήρης συντονισμὸς καὶ ἐνοποίηση τῆς οικονομικῆς πολιτικῆς.

Εἶναι λοιπὸν φανερό πὸς μιὰ ἐλευθερὴ ζώνη συναλλαγῶν ἢ τελωνειακὴ ἔνωση ἀποτελεῖ θεσμὸν χαλαρότερο τῆς κοινῆς ἀγορᾶς καὶ τὰ προσδοκώμενα ὀφέλη ἀπὸ τὴν πρώτην εἶναι κατὰ συνέπεια μικρότερα. Ἐναντίον, στὴν περίπτωσιν τῆς κοινῆς ἀγορᾶς καὶ ἀκόμη περισσότερο στὴν πλήρη οικονομικὴ ἔνωση, ὁ βαθμὸς προσάρτησης μιᾶς χώρας, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἀπεμπόληση κυριαρχικῶν τῆς δικαιωμάτων, εἶναι μεγαλύτερος μὲ ἀντιστάθμισμα μεγαλύτερα προσδοκώμενα ὀφέλη.¹ Ἐκεῖνο πού πρέπει πάντως νὰ τονισθῆ εἶναι ὅτι τὰ πλεονεκτήματα ἀπὸ τὴν ἐλευθεροποίηση τῶν ἐμπορίων, ἐξ αἰτίας τῆς ἰδρύσεως κάποιας μορφῆς οικονομικῆς συνένωσης, δὲν εἶναι ἀναμφισβήτητα. Ἐνῶ κατάργησις τῆς δασμολογικῆς προστασίας σὲ παγκόσμιον κλίμακα ὀδηγεῖ σὲ αὐξήσιν τῆς παγκόσμιας παραγωγῆς καὶ εὐημερίας, ὅπως ἔδειξαν οἱ κλασικοὶ οικονομολόγοι, καὶ κάθε χώρα ἔχει συμφέρον νὰ εἰδικευθῆ στὴν παραγωγὴ ἐκείνων μόνο τῶν ἀγαθῶν στὰ ὁποῖα κατέχει συγκριτικὸ πλεονέκτημα, τὸ ἴδιον δὲν ἰσχύει ἀναμφισβήτητα στὴν περίπτωσιν, λ.χ., μιᾶς κοινῆς ἀγορᾶς. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς, γιὰ τὴν κοινὴν ἀγορὰ ἀποτελεῖ μιὰ συνένωση ὁρισμένων μόνο χωρῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων ἡ δασμολογικὴ προστασία ἔχει καταργηθῆ, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρεῖται σὲ σχέση μὲ τὸν ὑπόλοιπον κόσμον. Ἐπομένως τὸ πλεο-

νέκτημα ἀπ' αὐτὴ τὴν μερικὴν ἐλευθεροποίησιν τοῦ ἐμπορίου εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα δύο ἐπιδράσεων, τῆς δημιουργίας ἐμπορίου (trade creation), πὸ ἀποτελεῖ βελτίωσιν στὴν ἀξιοποίησιν τῶν παραγωγικῶν συντελεστῶν σύμφωνα μὲ τὸ νόμον τοῦ συγκριτικοῦ πλεονεκτήματος, καὶ τῆς ἐκτροπῆς ἐμπορίου (trade diversion), πὸ ὀδηγεῖ σὲ χειροτέρευσιν τῆς ἀξιοποιήσεως τῶν πόρων. Δημιουργία ἐμπορίου ὑπάρχει ὅταν, ἐξ αἰτίας τῆς κοινῆς ἀγορᾶς, ἡ παραγωγὴ μετατοπίζεται ἀπὸ χώρας ψηλοῦ κόστους σὲ χώρας χαμηλοῦ κόστους, καὶ ἐκτροπὴ ἐμπορίου, ὅταν ἡ κοινὴ ἀγορὰ εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὴν μετατόπισιν τῆς παραγωγῆς ἀπὸ χώρας χαμηλοῦ σὲ χώρας ψηλοῦ κόστους.² Τέλος θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθῆ πὸς τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἐμπορίου ἀπὸ τὸ δασμολογικὸ ἀφοπλισμὸν στὴν ΕΟΚ εἶναι περιορισμένα. Ἐρευνες συμφωνοῦν πὸς τὰ ὀφέλη ἀντιπροσώπουν πιθανόν 1% τοῦ κοινοτικοῦ ΑΕΠ, γιὰ τὸ μόνο ἕνα μικρὸ μέρος τῆς συνολικῆς παραγωγῆς ἐμπορεύεται καὶ γιὰ τὴν ἀντάρτησιν τῆς προστασίας πρόκειται νὰ ἀποφέρει σημαντικὰ ὀφέλη, τότε ἡ διατήρησις τῆς θὰ ἦταν πολυδάπανη.³

ἡ συμφωνία συνδέσεως

Οἱ ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, πὸ συστάθηκε τὸ 1957⁴ ἀπὸ τὴν Δυτ. Γερμανία, Γαλλία, Ἰταλία, Ὁλλανδία, Βέλγιο καὶ Λουξεμβούργον μὲ τὴν Συνθήκην τῆς Ρώμης, εἶναι: ἡ ἐλευθερὴ διακίνηση ἀγαθῶν, ὑπηρεσιῶν, ἐργασίας καὶ κεφαλαίου μεταξύ τῶν χωρῶν-μελῶν καθὼς καὶ ἡ καθιέρωσις ἐνιαίου δασμολογίου γιὰ τὶς συναλλαγές μὲ τρίτες χώρες. Οἱ σημερινοὶ συνέταιροι ὁμως τῆς ΕΟΚ ἔχουν ἐκφράσει τὴν φιλοδοξίαν νὰ προχωρήσουν πρὸς μιὰ περισσότερο ὀλοκληρωμένη οικονομικὴ ἔνωση καὶ, σὲ ἄλλοτερον χρόνο, πολιτικὴ ἔνωση. Μετουσιώνοντας σὲ πράξιν τὶς ἐπαγγελίες αὐτές, ἡ ΕΟΚ ἔχει προχωρήσει στὴν δημιουργία κοινῆς πολιτικῆς γιὰ τὴν γεωργία, μεταφορές, προώθησιν ἀνταγωνισμοῦ, συντονισμοῦ νομισματικῆς καὶ γενικότερης οικονομικῆς δραστηριότητος τῶν χωρῶν-μελῶν, καὶ ἔχει ἰδρύσει γιὰ τὴν πραγματοποιήσει τῶν σκοπῶν τῆς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τράπεζαν Ἐπενδύσεων, τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινωνικὸ Ταμεῖο καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Ταμεῖο Περιφερειακῆς Ἀναπτύξεως γιὰ τὴν δημιουργία εὐκαιρῶν ἀασχολήσεως ἀργούντων παραγωγικῶν συντελεστῶν καὶ τὴν ὑποβοήθησιν ἰσόρροπης οικονομικῆς ἀναπτύξεως τῶν διαφόρων περιοχῶν τῆς Κοινότητος. Σημαντικὸς ἐπίσης θεσμὸς εἶναι τὸ Ἀγροτικὸ Ταμεῖο (Ταμεῖο Ἀγροτικῆς Καθοδήγησεως καὶ Ἐγ-

τῆς Δανίας καὶ Ἠνωμ. Βασιλείου καὶ τὴν ἐνταξί τους στὴν ΕΟΚ, οἱ λοιπὲς χώρες τῆς ΕΖΕΕ καὶ ἡ Ἰσλανδία ὑπέγραψαν συμφωνία μὲ τὴν ΕΟΚ γιὰ ἐλευθερὲς συναλλαγές σὲ βιομηχανικὰ προϊόντα.

1. Τὰ προσδοκώμενα ὀφέλη δυνατόν νὰ μὴ πραγματοποιηθοῦν, τουλάχιστον ὡς πρὸς τὸν ἀναμενόμενο βαθμὸν.

2. S. G. Triantis, *op. cit.*, p. 83.

3. D. Swann, *The Economics of the Common Market*, Penguin, third edition, 1975, pp. 48-70.

4. Ἡ Κοινότης μεγάλωσε τὸ 1973 μὲ τὴν ἐνταξί Ἠνωμ. Βασιλείου, Δανίας καὶ Ἰρλανδίας.

γυήσεων), που είναι επιφορτισμένο με την εφαρμογή της κοινής αγροτικής πολιτικής της ΕΟΚ.

Η 'Ελλάδα συνδέθηκε με την ΕΟΚ με τη Συμφωνία των 'Αθηνών' από την 1-11-1962. Τα κύρια σημεία της Συμφωνίας Συνδέσεως ήταν η ελεύθερη διακίνηση των αγαθών για την επίτευξη της οποίας προβλεπόταν βαθμιαία, μέσα σε περίοδο 22 χρόνων, μείωση των δασμών και κατάργηση κάθε μορφής ποσοτικών περιορισμών στις εισαγωγές και από τα δύο μέρη (ως ότου κατά το 1984 θα μπορούσε να είχε πραγματοποιηθεί πλήρης τελωνειακή ένωση μεταξύ 'Ελλάδας και ΕΟΚ), η αποδοχή από μέρους της 'Ελλάδας του κοινού δασμολογίου της Κοινότητας για τις συναλλαγές της με τρίτους και η έναρμόνιση των διαφόρων ελληνικών μέτρων για τη γεωργία με την υπό προετοιμασία Κοινή 'Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ) της ΕΟΚ. Η Συμφωνία, πέρα από τις διατάξεις αναφορικά με τη διακίνηση εμπορευμάτων, πρόβλεπε επίσης την ελεύθερη διακίνηση εργατικού προσωπικού και υπηρεσιών μεταξύ 'Ελλάδας και των χωρών-μελών της ΕΟΚ, που θα έπρεπε να είχε επιτευχθεί μέσα σε διάστημα μίας δωδεκαετίας, έναρμόνιση της ελληνικής πολιτικής μεταφορών με την κοινοτική, αποδοχή των κοινοτικών αρχών ανταγωνιστικής πολιτικής, διάφορες διατάξεις δημοσιονομικής πολιτικής,¹ διάφορες απαγορευτικές διατάξεις σχετικές με τη λήψη νέων μέτρων συναλλαγματικής μορφής (δηλ. περιορισμού πληρωμών σε συνάλλαγμα προς το εξωτερικό), τη διευκόλυνση επενδύσεων στην 'Ελλάδα ιδιωτικών κεφαλαίων των χωρών της ΕΟΚ και τη χορήγηση στην 'Ελλάδα από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα 'Επενδύσεων πιστώσεων ύψους 125 εκατ. δολλαρίων για την υποβοήθηση της οικονομικής της ανάπτυξης κατά τα πέντε πρώτα χρόνια εφαρμογής της Συμφωνίας Συνδέσεως. Τέλος η Συμφωνία πρόβλεπε πώς, όταν η λειτουργία της Συνδέσεως έδειχνε ότι η 'Ελλάδα ήταν σε θέση να αναλάβει όλες τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη Συνθήκη της Ρώμης, η ΕΟΚ θα μελετούσε τη δυνατότητα εντάξεως της 'Ελλάδας στην Κοινότητα σ'άν πλήρους μέλους.²

Η υλοποίηση των όρων της Συμφωνίας 'Αθηνών, στά 14 χρόνια που μεσολάβησαν από την εφαρμογή

της μέχρι σήμερα, είχε την ακόλουθη εξέλιξη: "Όσον αφορά τις ελληνικές εισαγωγές από τις χώρες της Κοινότητας, διακρίνουμε τρεις κατηγορίες αγαθών: α) βιομηχανικά προϊόντα για τα οποία δέν υπάρχουν ελληνικά υποκατάστατα, β) βιομηχανικά προϊόντα για τα οποία υπάρχει ελληνική παραγωγή και γ) αγροτικά προϊόντα. Για την πρώτη κατηγορία η Συμφωνία πρόβλεπε τέτοιο ρυθμό μείωσης της δασμολογικής προστασίας, ώστε πλήρης κατάργηση να επέλθει μετά την παρέλευση δωδεκαετίας. Πράγματι «... η κανονική μεταβατική περίοδος των 12 χρόνων της Συμφωνίας 'Αθηνών έληξε στις 31-10-74. Από την 1-11-1974 η 'Ελλάδα έχει επομένως παραχωρήσει δασμολογική απαλλαγή για περισσότερα από το 60% των εισαγωγών της από την Κοινότητα».⁴ Για τα βιομηχανικά είδη της ΕΟΚ της δεύτερης κατηγορίας που ανταγωνίζονται παρόμοια ελληνικά, η μείωση των δασμών ακολουθεί στα βραδύτερα ρυθμό, και πλήρης κατάργηση προβλέπεται μετά την παρέλευση 22 χρόνων. Από την 1-5-1976 οι δασμοί στα προϊόντα της κατηγορίας αυτής μειώθηκαν κατά 44% από τα αρχικά τους επίπεδα του 1962. Τέλος για τα αγροτικά προϊόντα της τρίτης κατηγορίας η Συμφωνία πρόβλεπε είτε ρύθμιση σύμφωνη με την υπό προετοιμασία Κοινή 'Αγροτική Πολιτική και την προϋπόθεση εύθυγραμμίσσεως της ελληνικής πολιτικής προς αυτήν, είτε άρση της δασμολογικής προστασίας μετά την παρέλευση 12 ή 22 χρόνων, ανάλογα με το είδος των προϊόντων.⁵

Αντίθετα οι ελληνικές εξαγωγές βιομηχανικών προϊόντων στις χώρες της ΕΟΚ είχαν την ίδια μεταχείριση με αυτή παρόμοιων προϊόντων των χωρών της Κοινότητας, αφού η βαθμιαία μείωση των δασμών των συνεταιρίων εφαρμόστηκε και γι' αυτές με αποτέλεσμα από την 1-7-68 να απολαμβάνουν πλήρους ελευθερίας διακινήσεως. "Όσον αφορά τις ελληνικές γεωργικές εξαγωγές, όρισμένα προϊόντα, όπως καννός, σταφίδα, κρασιά, έλιές, κολοφόνο και τερεβινθέλαιο, απολαμβάνουν ειδικής μεταχειρίσεως με τη μορφή της ελεύθερης εισόδου μέχρις ενός ορισμένου όριου, και άλλα ρυθμίζονται με διατάξεις της κοινής αγροτικής πολιτικής, που συνήθως τοποθετούν τα ελληνικά προϊόντα σε δυσμενέστερη θέση σε σχέση με τα αντίστοιχα των χωρών της ΕΟΚ και ελαφρώς πλεονεκτικότερη σε σχέση με εκείνα τρίτων χωρών (ή άλλων χωρών), που έχουν συνάψει ειδικές συμφωνίες με την Κοινότητα. Η τελευταία

1. Η Συμφωνία υπογράφηκε στις 9-6-1961 και περιείχε τέσσερα παραρτήματα και είκοσι πρωτόκολλα ρυθμιστικά και επεξηγηματικά των κυρίων άρθρων. Βλέπε: *Agreement of Association between Greece and the European Economic Community*, Industrial Development Corporation, Athens 1963. Για περιγραφή και σχόλια επί της Συμφωνίας, βλέπε επίσης *Fourth General Report on the Activities of the Community*, European Economic Community Commission, 1961.

2. Οι χώρες της ΕΟΚ και η 'Ελλάδα δικαιούνται να αντικαθιστούν τους εισαγωγικούς δασμούς (που καταργούνται) με εγχώριους φόρους, με την προϋπόθεση ότι οι φόροι αυτοί εφαρμόζονται επίσης και στα εγχώρια προϊόντα. Άρθρο 17 της Συμφωνίας 'Αθηνών.

3. Άρθρο 72 της Συμφωνίας 'Αθηνών.

4. General Secretariat of the Council of the European Communities, *Twenty-second Review of the Council's Work*, p. 91.

5. Είδη των οποίων η δασμολογική προστασία έληξε περιλαμβάνουν λαχανικά, όσπρια, φρούτα (νατά, ξερά), ψάρια, κατοκό κ.ά., ενώ η δεύτερη υποομάδα περιλαμβάνει ζάχα, γαλακτοκομικά προϊόντα, κρέας, λίπη, σιτηρά, ρύζι, ζάχαρη, καφέ, μούστο, κρασιά κ.ά.

ζήτησε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1962 τὴν ἐναρμόνιση τῆς πολιτικῆς της μὲ τὴν κοινοτικὴ γιὰ τὰ σιτηρά, πουλερικά, χοιρινὸ κρέας, φρούτα καὶ λαχανικά, ἀλλὰ ἡ προσπάθεια ἀντιμετώπισε ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια, ὅταν καὶ ἡ Ἑλλάδα μὲ τὴ σειρά της ζήτησε τὴ συμβολὴ τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς γιὰ τὴ χρηματοδότηση τῶν ἀγορῶν συγκεντρώσεως τῶν προαναφερθέντων προϊόντων—μὰ καὶ οἱ ἑλληνικὲς τιμὲς ἦταν κατὰ κανόνα χαμηλότερες τῶν ἀντίστοιχων κοινοτικῶν—καὶ ἡ ΕΟΚ ἀρνήθηκε. Τὸ θέμα εἶχε παραπεμφθῆ στὸ Συμβούλιο Συνδέσεως, ὅπου καὶ παρέμεινε ἄλυτο μέχρις ὅτου ἡ κήρυξη τῆς δικτατορίας τερμάτισε μετὰξὺ ἄλλων καὶ αὐτὲς τὶς διαπραγματεύσεις. Ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς διαφόρους θεσμούς τῆς Συμφωνίας Συνδέσεως, ποὺ λειτούργησε ἀπρόσκοπτα κατὰ τὴ διάρκειά της ἐπαιτίας, ἦταν τὸ χρονοδιάγραμμα γιὰ τὴ δημιουργία τελωνειακῆς ἐνώσεως, μὲ ἀποτελεσματὸς νὰ σημειωθῆ σημαντικὴ πρόοδος, ὅπως εἶδαμε μὲ τὸ δασμολογικὸ ἀφοπλισμὸ τῶν 2/3 σχεδὸν τῶν ἐλληνικῶν εἰσαγωγῶν.

Ἀπὸ κάθε ἄλλη πλευρὰ ὅμως ἡ σύνδεσή μας μὲ τὴν ΕΟΚ δὲν ἀπέδωσε τὰ ἀναμενόμενα. Τουναντίον δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ εἰπωθῆ πὸς δημιουργήσε ὑποχρεώσεις χωρὶς ἀντίστοιχα δικαιώματα, ἀφοῦ ἡ Ἑλλάδα ἔπρεπε νὰ λαμβάνει ὑπ' ὄψη, τὴν χάραξη τῆς πολιτικῆς της, τὴν παρόμοια κοινοτικὴ πολιτικὴ καὶ στὸ βαθμὸ ποὺ χρειαζόταν νὰ ὑφίσταται τὸ κόστος αὐτῆς τῆς εὐθυγραμμίσεως χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἀντάλλαγμα, ἀφοῦ δὲν μπορούσε νὰ προσφύγει στὰ διάφορα κοινοτικὰ ταμεῖα γιὰ βοήθεια. Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ πρῖσμα, ἐπομένως, ἡ ἐνταξίη μας στὴν ΕΟΚ πρέπει νὰ θεωρεῖται ἐπιωφελεῖς, ἀφοῦ ἐξασφαλίζει τὴν ἐλληνικὴ παρουσία στὰ διάφορα θεσμικὰ κοινοτικὰ ὄργανα καὶ ἐπιτρέπει τὴν ἄμεση προσφυγὴ στὰ κοινοτικὰ ταμεῖα. Ἡ δικτατορία ἦταν βέβαια ἕνας σημαντικὸς λόγος γιὰ τὴ διακοπὴ τῶν πιστώσεων τῆς Ἑυρωπαϊκῆς Τράπεζας Ἐπενδύσεων πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ΕΟΚ εἶχε «παγώσει» ἕνα ἀδιάθετο ὑπόλοιπο ἀπὸ 56 ἑκατ. δολλάρια μετὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ δικτατορικοῦ καθεστώτος τὸ 1967,¹ τὸ ὁποῖο τελικὰ χορηγήθηκε στὴ χώρα μας μετὰ τὴ μεταπολίτευση κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1974. Τὰ δάνεια τῶν 125 ἑκατ. δολλαρίων ἦταν συνεπὸς ἡ μόνη χειροπιαστὴ βοήθεια τῆς Κοινότητος πρὸς τὴν Ἑλλάδα μέχρι σήμερα. Τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο δὲν σημειώθηκε ἡ παραμικρὴ πρόοδος ἦταν ἡ ἐλεύθερη διακίνησις ἐργατικοῦ προσωπικοῦ ἀνάμεσα στὴν Ἑλλάδα καὶ τὶς χώρες τῆς ΕΟΚ, ποὺ προβλεπόταν νὰ πραγματοποιηθῆ μέχρι τὶς 30-11-1974.² Μερικὲς ἑκατοντάδες χιλιάδες Ἑλλήνες ἐργάζονται

σὲ χώρες τῆς ΕΟΚ (ἰδιαίτερα στὴ Δυτ. Γερμανία), καὶ ἡ ἄλλειψη ἐλευθερίας διακινήσεως τους ἀποτελεῖ καθαρὴ ἀθέτηση συμβατικῶν ὑποχρεώσεων ἀπὸ πλευρᾶς τῆς Κοινότητος. Φυσικὰ τὸ πρόβλημα τῆς μεταναστεύσεως ἀποδείχτηκε γιὰ τὶς χώρες τῆς ΕΟΚ πιὸ καυτὸ ἀπ' αὐτὸ ποὺ περίμεναν, χάρις στὴν παντελὴ ἄλλειψη μεταναστευτικῆς πολιτικῆς καὶ στὴν ἐσφαλμένῃ ἀντίληψη πὸς οἱ *Gastarbeiter* (ἐπισκέπτες-ἐργάτες) θὰ ἐπέστρεφαν στὶς πατρίδες τους μετὰ τὴ λήξη καὶ τὴ μὴ ἀνανέωση τῶν συμβολαίων ἐργασίας. Τώρα ποὺ τὸ εὐρωπαϊκὸ οἰκονομικὸ θαῦμα, ποὺ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ μετανάστες βοήθησαν νὰ πραγματοποιηθῆ, τελείωσε, οἱ μετανάστες ἀποτελοῦν αἰφνίδια ἕνα σοβαρὸ κοινωνικὸ καὶ οἰκονομικὸ πρόβλημα γιὰ τὶς χώρες τῆς ΕΟΚ.

Τέλος, ὅσον ἀφορᾶ τὴν διευκόλυνση ἐπενδύσεων στὴν Ἑλλάδα ἰδιωτικῶν κεφαλαίων τῶν χωρῶν τῆς ΕΟΚ, παρατηροῦμε πὸς ἡ εἰσοδος αὐτῶν τῶν κεφαλαίων δὲν ὑπῆρξε διόλου θεαματικὴ καὶ πὸς θὰ πρέπει νὰ ἀποδοθῆ περισσότερον στὴν προνομακτικὴ μεταχείριση τῶν κεφαλαίων αὐτῶν ποὺ παρέχει τὸ ΝΔ 2687/1953 «Περὶ Ἐπενδύσεων καὶ Προστασίας Ξένων Κεφαλαίων», παρὰ στὴ Συμφωνία τῶν Ἀθηνῶν. Γιὰ τὸ ρόλο τῶν ξένων ἐπενδύσεων θὰ μιλήσουμε ἐκτενέστερα πιὸ κάτω.

ἔξωτερικὸ ἐμπόριο

Ἡ ἐξέτασις τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου εἶναι χρήσιμη ἀφετηρία γιὰ τὴν ἀνάλυση τῶν πλεονεκτιμάτων ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν Κοινὴ Ἀγορὰ, καὶ συνεπὸς ἀρχίζουμε μ' αὐτή. Ἡ ἐπίδοσις τῆς χώρας μας ὅσον ἀφορᾶ τὸ εἰσαγωγικὸ καὶ ἐξαγωγικὸ ἐμπόριο ἐμφανίζεται στὸν πίνακα 1 καὶ στὰ σχήματα 1 καὶ 2. Εἶναι προφανὲς ὅτι ἡ σύνδεσή μας μὲ τὴν ΕΟΚ καὶ ἡ βαθμιαία κατάρρησις τῶν δασμολογικῶν φραγμῶν, μαζί μὲ τὴν ταχεῖα αὔξησις τῶν εἰσοδημάτων καὶ τὴ δυναμικὴ ἀνάπτυξις ὀρισμένων κλάδων τῆς οἰκονομίας, ἐπέφεραν μὲ σημαντικὴ αὔξησις τῶν ἐμπορικῶν μας συναλλαγῶν ἰδιαίτερα μὲ τὶς χώρες τῆς Κοινότητος. Ἐτσι, ἐνῶ ὁ μέσος ἐτήσιος ρυθμὸς μεταβολῆς τῶν ἐξαγωγῶν μας (σὲ τρέχουσες τιμὲς) περιόδου 1951-62 ἦταν 9,2% καὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐξαγωγῶν μας περιόδου 1962-74, 20,36%, ὁ ἀντίστοιχος ρυθμὸς τῶν ἐξαγωγῶν μας πρὸς τὶς χώρες τῆς ΕΟΚ γιὰ τὴν ἴδια περίοδο ἦταν ἀκόμη ταχύτερος μὲ 21,4%. Ἐπίσης ἀπὸ μέσο ἐτήσιο ρυθμὸ μεταβολῆς τῶν εἰσαγωγῶν μας 6,9% γιὰ τὴν περίοδο 1951-1962, τὸ σύνολο τῶν εἰσαγωγῶν περιόδου 1962-74 αὔξηθηκε μὲ μέσο ρυθμὸ 17,13%, ἐνῶ οἱ εἰσαγωγὲς μας ἀπὸ τὶς χώρες τῆς ΕΟΚ γιὰ τὴν ἴδια περίοδο εἶχαν μέση ἐτήσια αὔξησις 14,3%.³

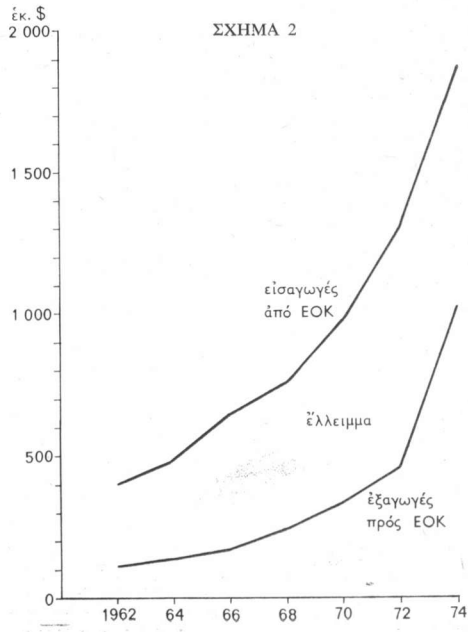
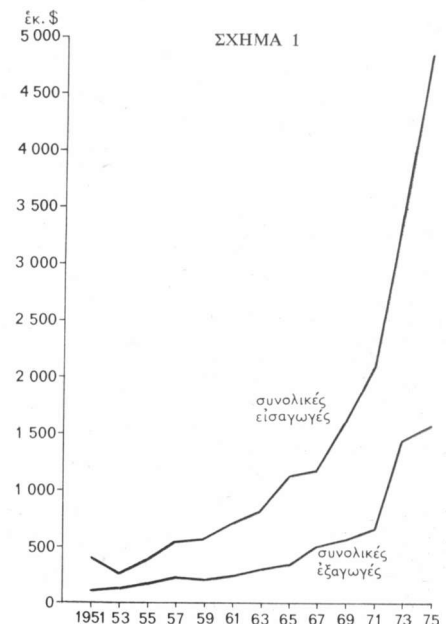
3. Οἱ ρυθμοὶ 21,4% καὶ 14,3% γιὰ τὴν αὔξησις τῶν ἐξαγωγῶν καὶ εἰσαγωγῶν μας ἀπὸ τὴν ΕΟΚ ἔχουν ὑποεκτιμηθῆ ἐλασρᾶ, γιατί δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ ἐξαγωγὲς πρὸς καὶ εἰσαγωγὲς ἀπὸ Δανία καὶ Ἰρλανδία τῶν χρόνων 1962 καὶ 1963.

1. Commission, *Second General Report of the Activities of the Communities*, Brussels-Luxembourg, Feb. 1968, p. 350.

2. Ἀρθρο 44 τῆς Συμφωνίας Ἀθηνῶν. Ἡ ἐλεύθερη διακίνησις ἐργατικοῦ προσωπικοῦ στὸ χῶρο τῆς Κοινότητος, ἰσχύει μόνον γιὰ τοὺς ἔχοντες ἐθνικότητα τῶν χωρῶν τῆς ΕΟΚ.

	1951	1952	1953	1954	1955	1956	1957	1958	1959	1960	1961	1962	1963	1964	1965	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972	1973	1974	1975	
Εξαγωγές																										
1. Συνολο (α)	102	120	113	152	183	190	220	232	204	203	223	250	290	309	327	406	495	468	554	643	662	870	1444	2030	2080	
2. ΕΟΚ	86	113	117	140	150	170	226	244	277	336	350	458	794	1025												
% 2 προς 1	39	45	40	45	46	42	46	52	50	52	53	53	53	55	50											
Εισαγωγές																										
1. Συνολο (β)	399	346	239	330	382	464	524	565	567	702	714	701	803	885	1134	1223	1186	1393	1594	1958	2098	2348	3460	4385	4825	
2. ΕΟΚ	348	388	404	479	585	638	652	753	826	976	1067	1290	1737	1865												
% 2 προς 1	49	55	50	54	52	52	55	54	52	50	51	55	50	43												
Εμπορικό έλλειμμα																										
1. Συνολο	297	226	126	178	199	274	304	333	363	499	491	451	514	576	807	817	691	925	1040	1315	1436	1478	2019	2355	2745	
2. ΕΟΚ	262	275	287	339	435	468	426	509	549	640	717	832	943	840												
% 2 προς 1	53	61	56	59	54	57	62	55	53	49	50	56	48	36												
% (α) προς (β)	26	35	47	46	48	41	42	41	36	29	31	36	35	29	33	42	34	35	33	32	37	42	46	46	43	

*Μετάβλ 1961-63 ή ΕΟΚ των έξι, σόν τὸ Ἴνστιτ. Βασίλειο, 1964-1974 ἢ ΕΟΚ τὸν ἑνὸς.
 Πηγή: IMF: International Financial Statistics, Vol. XXIX, Nos 5 and 8, May and August 1976.
 OECD: Greece, Economic Surveys, 1972 and 1973.

Ο βραδύτερος ρυθμός αύξησης των εισαγωγών μας από τις χώρες της ΕΟΚ, σε σχέση με τις συνολικές εισαγωγές, όφειλεται βασικά στη συμβολή των πετρελαιοειδών κατά τη διετία 1973-74. "Αν επομένως εξαιρέσουμε τα δύο αυτά χρόνια, τότε, για την περίοδο 1962-72, τόσο οι συνολικές εισαγωγές μας όσο και εκείνες από τις χώρες της ΕΟΚ είχαν περίπου την ίδια μέση ετήσια αύξηση με 13,14% και 12,96% αντίστοιχος. Ο ρυθμός της ΕΟΚ απορρόφησαν κατά μέσο όρο 48,7% των ελληνικών εξαγωγών στην περίοδο 1962-74 (52,6% για την περίοδο 1970-74) και αντιπροσωπεύονται με 51,5% στις εισαγωγές μας (μέσος όρος περιόδου 1962-74). Αδτή η εξέλιξη και ιδιαίτερα η πιό ταχύρρυθμη αύξηση των εξαγωγών σε σχέση με τις εισαγωγές, καθώς και η συμβολή των προϊόντων της δευτερογενούς παραγωγής στις εξαγωγές, που αύξήθηκε από 11,1% το 1962 σε 50,1% κατά το 1974, αποτελούν βέβαια ενθαρρυντικά στοιχεία, αλλά είναι πολύ νωρίς ακόμη για να λύσουν το χρόνιο πρόβλημα του ισοζυγίου πληρωμών.

Το πρώτο πρόβλημα είναι πώς το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου αυξάνεται άνησχητικά τόσο στο σύνολο του όσο και στις συναλλαγές μας με την ΕΟΚ, όπως καταφαίνεται από τα σχήματα 1 και 2. Ένω ό μέσος ετήσιος ρυθμός διογκώσεως του συνολικού εμπορικού ελλείματός στην περίοδο 1951-62 ήταν 7,26%, κατά την περίοδο 1962-75 υπερδιπλασιάστηκε φθάνοντας το 15,89%, και ο αντίστοιχος ρυθμός για τις συναλλαγές μας με την ΕΟΚ για την περίοδο 1962-1974 ήταν 10,35%. Φυσικά η δεύτερη περίοδος χαρακτηρίζεται από έντονη αναπτυξιακή οικονομική πολιτική με επακόλουθο την αύξηση των εισαγωγών κεφαλαιουχικού εξοπλισμού για επενδύσεις παγίου κεφαλαίου—τά όφελή των οποίων έχουν κατ' ανάγκη μακροχρόνιο χαρακτήρα, έντονες πληθωριστικές τάσεις και αύξηση των εισαγωγών καταναλωτικών αγαθών. Βέβαια το εμπορικό ισοζύγιο ήταν πάντα ελλειμματικό, και το γεγονός δεν θα είχε ιδιαίτερη σημασία, τουλάχιστο κάτω από όμαλές συνθήκες,¹ με την προϋπόθεση ότι οι άδηλοι πόροι θα ήταν έπαρκεϊς να το καλύψουν και να αφήσουν το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών είτε ισοσκελισμένο είτε πλεονασματικό. Όταν όμως το τελευταίο είναι ελλειμματικό για σειρά χρόνων, όπως το ελληνικό, και επί πλέον το έλλειμμα διογκώνεται από χρόνο σε χρόνο, τότε η κατάσταση διαφέρει άφου η χώρα θα πρέπει να βασίζεται σε όλοένα μεγαλύτερο βαθμό σε έξω-

τερικές πηγές για τη μεταβίβαση κεφαλαίων προς ισοσκέλιση του ελλείματός, πράγμα που δεν είναι πάντοτε εύκολο, γιατί: α) εξαρτάται από την κατάσταση στην όποια βρίσκεται τόσο η εγγχώρια όσο και η παγκόσμια οικονομία, η τουλάχιστο οι οικονομίες των χωρών που ζητείται η βοήθεια, β) υπάρχει κάποιιο τίμημα, που ανάλογα με τις ύφιστάμενες πιέσεις δυνατό να είναι υπέρογκο και ίσως άπαράδεκτο και γ) δημιουργούνται όλοένα και μεγαλύτερες εξαρτήσεις από το έξωτερικό με άπρόβλεπτες για το μέλλον συνέπειες όσον άφορα την άσκηση αυτόνομης οικονομικής πολιτικής. Συνεπώς η ύπαρξη ελλειμμάτων στο λογαριασμό τρεχουσών συναλλαγών καθιστά την κατεύθυνση και τη διαχείριση της οικονομίας εξαιρετικά έπισηφαλή, δημιουργεί προβλήματα στο θέμα της ισοτιμίας του έθνικου νομισματός με έπιπρόσθετη άβεβαιότητα στις έξωτερικές συναλλαγές και, το σημαντικότερο, άποτελεί φραγή στην έπανζητική οικονομική πολιτική.

Το δεύτερο πρόβλημα είναι πώς οι άνταλλακτικοί όροι έμπορίου (barter terms of trade) της Ελλάδας για την περίοδο 1951-75 κινήθηκαν κατά τέτοιο τρόπο, που δεν προσιωνίζει ιδιαίτερα ενθαρρυντικά άποτελέσματα για τη μελλοντική πορεία του ελληνικού έμπορίου. Τις ένδειξεις αυτές παρέχει ο πίνακας 2, που παρουσιάζει τους άνταλλακτικούς όρους έμπορίου, που είναι χρήσιμοι για την άνάλυση των μέσων διεθνών τιμών, που άντιμετώπισε

ΠΙΝΑΚΑΣ 2.

Έξαγωγές (1)	Δείκτες τιμών		Άνταλλακτικοί όροι έμπορίου 1 : 2
	Εισαγωγές (2)		
1951	50,4	54,1	93
1952	47,5	55,2	86
1953	70,8	83,1	85
1954	85,7	98,0	87
1955	94,0	98,5	95
1956	101,4	103,1	98
1957	98,8	105,3	94
1958	96,7	96,4	100
1959	88,3	95,7	92
1960	86,5	93,1	93
1961	86,9	91,5	95
1962	88,7	90,7	98
1963	101,5	90,5	112
1964	100,4	93,5	107
1965	98,2	94,7	104
1966	100,8	96,1	105
1967	98,9	95,2	104
1968	96,7	95,8	101
1969	97,5	95,9	102
1970	100,0	100,0	100
1971	99,6	103,5	96
1972	104,1	112,6	92
1973	131,7	134,2	98
1974	177,2	197,6	90
1975	192,0	232,2	83

1. Σε περίπτωση, λ.χ., πολέμου ή άλλης καταστάσεως άνάγκης, μιá χώρα δυνατό να έπιδώσει πολιτική αυτάρκειας σε πολλά αγαθά για να περιορίζει τις εξαρτήσεις της από το έξωτερικό, έστω κι αν αυτό σημαίνει ότι όρισμένα αγαθά παράγονται με ψηλότερο κόστος από ότι προσφέρονται στις διεθνείς άγορές, που δυνατό να είναι έπισηφαείς ή μπλοκαρισμένες.

ἡ Ἑλλάδα. Σύμφωνα μ' αὐτοὺς καὶ μὲ μικρὲς ἐξαίρεσεις, ἡ ὑποπερίοδος 1951-63 χαρακτηρίζεται ἀπὸ καλύτερησιν τοῦ δόρου ἐμπορίου, ἐνῶ ἡ ὑποπερίοδος 1963-73 διακρίνεται γιὰ χειρότερησιν.

Πρέπει πάντως νὰ σημειωθῇ ὅτι ὀρισμένες μεταβολὲς στοὺς δόρους ἐμπορίου πιθανὸν νὰ ὀφείλονται περισσότερο σὲ τυχαῖα περιστατικὰ παρά σὲ συστηματικὴ σχέση. Τὰ χρόνια ποὺ παρούσονται σημαντικὲς ἀνωμαλίαι εἶναι 1963, 1974 καὶ 1975. Γιὰ τὰ δύο τελευταῖα γνωρίζουμε πὼς ὁ τετραπλασιασμὸς τῶν τιμῶν τοῦ ἀργοῦ πετρελαίου συνέβαλε κατὰ πολὺ στὴ σημαντικὴ χειρότερησιν. Ἡ τιμὴ ἐπίσης γιὰ τὸ 1963 εἶναι σημαντικὰ διαφορετικὴ ἀπὸ τίς λοιπὲς καὶ δὲν εἶναι χαρακτηριστικὴ τῆς ὅλης σειρᾶς. Ἄν λοιπὸν ἐξαίρεσουμε τὰ χρόνια αὐτά, τότε ἡ εἰκόνα τοῦ δόρου ἐμπορίου μεταξὺ τῶν δύο ὑποπεριοδῶν δὲν εἶναι τόσο σημαντικὰ διαφορετικὴ ὅσο ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται. Ἡ σχετικὴ καλύτερησιν στὴν πρώτη ὑποπερίοδο πιθανὸν νὰ ὀφείλεται στὸ γεγονός ὅτι οἱ διεθνεῖς τιμὲς πολλῶν προϊόντων πρωτογενοῦς παραγωγῆς (primary commodities) εἶχαν παραμείνει σὲ χαμηλὰ ἐπίπεδα κατὰ τὴν περίοδο 1952-62. Πρέπει ἐπίσης νὰ τονισθῇ ὅτι οἱ σημαντικὲς διαρθρωτικὲς μεταβολὲς τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορίου κατὰ τὴν τελευταῖα εικοσιπενταετία περιλαμβάνουν κατὰ πολὺ τὴν ἐξέταση τῶν ἀνταλλακτικῶν ὀρων ἐμπορίου. Ἄλλὰ καὶ μὲ ὅλες αὐτὲς τίς ἐπιφυλάξεις ἡ εἰκόνα ποὺ σχηματίζεται δὲν εἶναι ὀποσδήποτε ἐνθαρρυντικὴ.

Φυσικὰ χειρότερησιν τῶν ἀνταλλακτικῶν ὀρων ἐμπορίου δὲν συνοδεύεται ἀναγκαστικὰ οὔτε ἀπὸ φθίνουσες ἐξαγωγικὲς εἰσπράξεις, ἂν ὁ ὄγκος τῶν ἐξαγωγῶν αὐξάνει ἐπαρκῶς, οὔτε ἀπὸ φθίνοντα εἰσοδήματα στὸν ἐξαγωγικὸ τομέα, ἂν ὑπάρχει ἐπαρκὴς αὐξηση τῆς παραγωγικότητος αὐτοῦ τοῦ τομέα. Ἡ χειρότερησιν ὁμως τῶν ἀνταλλακτικῶν ὀρων ἐμπορίου μῖς χώρας ἀφίνει τὴ χώρα αὐτὴ μὲ χαμηλότερες συναλλαγματικὲς προσδόους καὶ χαμηλότερο ἔθνικὸ εἰσόδημα σὲ σύγκριση μὲ μῖα κατάστασιν στὴν ὁποία τέτοια χειρότερησιν δὲν ἔχει συμβῆ.

Ἡ ἀδυναμία τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας μέχρι σήμερα στὸν ἐξαγωγικὸ τομέα καταφαίνεται ἀπὸ τὴν τελευταῖα σειρά τοῦ πίνακα 1 ποὺ δίνει τὴν ἀξία τῶν ἐξαγωγῶν σὰν ποσοστὸ τῆς ἀξίας τῶν εἰσαγωγῶν. Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἶναι φανερὸ πὼς μόνο στὰ τρία τελευταῖα χρόνια 1973-1975 οἱ ἐξαγωγές μας κατόρθωσαν νὰ χρηματοδοτήσουν γύρω στὸ 44% τῶν εἰσαγωγῶν καὶ νὰ φθάσουν ἐπὶ τὴν ἐπίδοσιν τῆς περιόδου 1953-58. Ἡ πλήρης κατάργησιν τῶν διαφόρων ποσοτικῶν περιορισμῶν καὶ τῆς δασμολογικῆς προστασίας προβλέπεται νὰ ἀφήσει τοὺς ἀνταλλακτικοὺς δόρους ἐμπορίου ἀνεπηρέαστους (θὰ ἐπαρτηθῇ ἀπὸ τὸ ἂν οἱ ἑλληνικὲς εἰσαγωγὲς καὶ ἐξαγωγὲς ἐπηρεάσουν διεθνεῖς τιμὲς, κι αὐτὸ πρέπει μᾶλλον νὰ ἀποκλείεται μὴ καὶ ὁ ὄγκος τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορίου εἶναι ἐλάχιστος σὲ σχέση μὲ τὴν παγκόσμια

προσφορά), θὰ ἐπηρεάσει ὁμως δυσμενῶς τὸ ἐμπορικὸ ἔλλειμμα.

Ἐχοντας ἐπισκοπήσει μὲ συντομία τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορίου γιὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσι πέντε χρόνια στρεφόμεσθε τώρα στὴν ἀνάλυσιν τῶν πιθανῶν πλεονεκτημάτων ποὺ ἐλπίζεται πὼς θὰ προκύψουν ἀπὸ τὴν πλήρη ἐνταξί μας στὴν κοινὴ ἀγορὰ.

τὰ ὀφέλη τῆς ἐντάξεως— ἡ βιομηχανία

Ὁ σταδιακὸς καὶ μακροχρόνιος δασμολογικὸς ἀφοπλισμὸς ποὺ πρόβλεπε ἡ Συμφωνία Ἀθηνῶν ὀφειλόταν βασικὰ στὸν ὑπανάπτυκτο χαρακτῆρα τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας σὲ σχέση μὲ τίς προηγμένες οἰκονομίες τῆς ΕΟΚ. Ὁ ἴδιος λόγος ἀποτελέσει καὶ τὴ βάση τῆς ἐπιχειρηματολογίας τῶν ἐπικριτῶν πρώτα τῆς συμφωνίας συνδέσεως καὶ πρόσφατα τῶν ἐνεργειῶν γιὰ τὴν ἐνταξί τῆς Ἑλλάδος σὰν πλῆρους μέλους τῆς Κοινότητος.¹ Σὲ γενικὲς γραμμὲς εἶναι παραδεκτὸ πὼς συνένωση μῖς ὑπανάπτυκτης ἢ ἔστω ἀναπτυσσόμενης οἰκονομίας μὲ προηγμένα βιομηχανικὰ ἔθνη γιὰ τὴ δημιουργία μῖς κοινῆς ἀγορᾶς, ἐνῶ προσφέρει σημαντικὰ πλεονεκτήματα στὰ τελευταῖα, εἶναι ἐπιζήμια στὶς πρῶτες. Τὸ ἐπιζήμια τοῦτο στηρίζεται στὸ γεγονός ὅτι ἡ οἰκονομικὴ δραστηριότητα (καὶ ἐννοοῦμε δῆθ' ὑπάρξει βιομηχανικὸν πόλον) τείνει νὰ συγκεντρώνεται σὲ περιοχὲς ποὺ εἶναι προικισμένες μὲ κατάλληλους καὶ ἄφθονους παραγωγικοὺς συντελεστὲς καὶ πολυάνθρωπες ἀγορές. Ἐνῶ ἡ Κοινὴ Ἀγορὰ μὲ τὴν κατάργησιν τῶν δασμῶν καὶ τὴν ἐπαύξησιν τῆς ἀγορᾶς προσφέρει στὶς συμμετέχουσες χῶρες τὴ δυνατότητα αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς καὶ τοῦ ὀφέλους, λόγω τῆς καλύτερης ἀξιοποιήσεως τῶν οἰκονομῶν μεγάλης κλίμακας, μόνο ἐκείνες οἱ χῶρες ποὺ ἔχουν τοὺς κατάλληλους παραγωγικοὺς συντελεστὲς εἶναι σὲ θέση νὰ ὀφελήθουν.

Τέτοιον παραγωγικὸν συντελεστὲς εἶναι τὸ εἰδικευμένον ἐργατικὸ προσωπικόν, τὸ κεφάλαιον, σύγχρονη τεχνολογία καὶ μέθοδοι ὀργανώσεως, δραστήρια διοίκησιν ἐπιχείρησιν ν' ἀναλάβει ἐπιχειρηματικὸς κινδύνους κ.ά. Ὅταν οἱ συντελεστὲς αὐτοὶ συμπληρώνονται μάλιστα καὶ μὲ σχετικὰ ἄφθονες πρῶτες ὕλες καὶ ἐξωτερικὲς οἰκονομίες, ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ὑπάρξει μῖς ὀργανομένης καὶ προοδευτικῆς δημόσιας διοικήσεως, ὑπηρεσιῶν διαφημίσεως καὶ ἀναλύσεως ἀγορῶν (marketing)—ιδιαιτέρως τῶν ξένων ἀγορῶν—ὀργανομένου δικτύου ἐπικοινωνιῶν, μεταφορῶν, ἀποθηκεύσεως, σχολῶν ἐπαγγελματικῆς κατάρτισεως κ.ά., τότε ἡ παραγωγικότητά

1. Αὐτὸ εἶναι τὸ κύριον θέμα τοῦ βιβλίου τοῦ Καθηγητῆ Σ. Τριάντη, ποὺ ἀναφέραμε πρὸ πάντων, καὶ τὸ ἴδιον ἐπιχειρήμα χρησιμοποιοῦται ἀπὸ τὸν πρόεδρον τοῦ ΠΑΣΟΚ Καθηγητῆ Α. Παπανδρέου.

ΠΙΝΑΚΑΣ 3. Εισοδηματικές ελαστικότητες ζητήσεως

Προϊόντα	Βέλγιο Λουξεμβούργο	Γαλλία	Δυτ. Γερμανία	Δανία	Ἡν. Βασίλειο	Ἰρλανδία	Ἰταλία	Ὀλλανδία	Λοιπὴ Δυτικὴ Εὐρώπη	ΕΕΣΔ καὶ Ἀνατολικὴ Εὐρώπη	Ἑλλάδα
Λαχανικά	0,40	0,30	0,20	0,50	0,30	0,30	0,30	0,30	0,51	0,40	0,20
Φρούτα	0,48	0,50	0,54	0,68	0,51	0,94	0,64	0,54	0,74	0,72	0,31
Ἐσπερίδοειδῆ	0,50	0,50	0,80	0,71	0,63	0,83	0,70	0,61	0,69	0,92	0,32
Πορτοκάλια - Μανταρίνια	0,50	0,50	0,80	0,70	0,60	0,80	0,70	0,60	0,74	0,93	0,40
Λεμόνια	0,50	0,50	0,80	0,50	0,50	0,70	0,70	0,80	0,39	0,89	0,10
Τυρί	0,60	0,30	0,50	0,30	0,20	0,50	0,50	0,20	0,35	0,56	0,30
Κρασιά	1,30	0,10	1,20	1,70	1,80	2,00	0,10	1,70	0,48	0,90	0,50

Πηγή: Agricultural Commodity Projections 1970-1980, FAO 1971, Rome.

τους τείνει νὰ ἀυξάνεται καὶ μαζί καὶ τὸ ὄφελος.¹ Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ βασικὸς λόγος γιὰ τὴν παρατηρούμενη ἀσυμμετρία στὸ βαθμὸ ἐξειδίξεως τῶν οικονομῶν τῶν διαφόρων χωρῶν-μελῶν τῆς ΕΟΚ στὰ χρόνια ποὺ διέρρευσαν ἀπὸ τὴ σύστασή της μέχρι σήμερα. Οἱ παραγωγικοὶ αὐτοὶ συντελεστὲς βρίσκονται ἀνωχῶς σὲ περιορισμένη προσφορὰ στὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἐπομένως σὲ θέση νὰ ἐπωφεληθῆ σημαντικὰ ἀπὸ τὴ διάνοιξη μιᾶς πολυάνθρωπης ἀγορᾶς 258 ἑκατ., καὶ θὰ πρέπει νὰ περιοριστῆ στὰ λίγα ἑκείνα προϊόντα στὰ ὁποῖα συγκριτικὰ πλεονεκεῖ. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ προϊόντα εἶναι πολλὸ πιθανὸ νὰ εἶναι ἀγροτικά παρά βιομηχανικά, μὲ μιὰ σημαντικὴ ἐπίσης συμμετοχὴ πρῶτων ὕλων τῶν ὁποίων ἡ ζήτησις εἶναι σχετικὰ ἀνελαστική. Τούλαχιστο γιὰ μιὰ σειρά ἀπὸ ἀγροτικά προϊόντα ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν ἄμεσα, μελέτες τοῦ FAO καὶ τοῦ ΟΟΣΑ ἔχουν δεῖξει πὼς τόσο ἡ εἰσοδηματικὴ ὅσο καὶ ἡ σύνθετη ελαστικότητά τους ζήτησεως² εἶναι χαμηλὴ (μικρότερη τῆς μονάδας) στὶς διάφορες χῶρες τῆς Κοινότητος, ὅπως καταφαίνεται καὶ στὸν πίνακα 3. Ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι οἱ προοπτικὲς ἀυξήσεως τῶν πωλήσεων τῶν προϊόντων αὐτῶν, εἴτε λόγῳ μαιώσεως τῆς τιμῆς—δταν οἱ τελευταῖοι δασμολογικοὶ φραγμοὶ ἀποσυρθοῦν—εἴτε λόγῳ ἀυξήσεως τῶν εἰσοδημάτων στὶς χῶρες αὐτές, νὰ εἶναι περιορισμένες. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὑπάρχει τάσις γιὰ δραστηκὲς περικεπὲς στὴν παραγωγή πολ-

λῶν γεωργικῶν προϊόντων γιὰ νὰ ἀποφεύγονται ὑπερπροσφορὲς καὶ κατ' ἐπέκτασις διογκωμέναι ἀπαιτήσεις τῶν ἀγορῶν τῆς ΕΟΚ ἀπὸ τὸ Κοινὸ Ἀγροτικὸ Ταμεῖο. Αὐτὸ ὁμῶς προσκρούει στὴ γενικότερη ἀγροτικὴ πολιτικὴ τῆς Κοινότητος, ὅπως θὰ δοῦμε πιὸ κάτω. Γιὰ ὀρισμένα προϊόντα μας, μὲ σχετικὰ ψηλὰς εἰσοδηματικὲς ελαστικότητες, ὑπάρχει βέβαια ἡ ἐλπίδα περαιτέρω διασόδσεως σὲ ἀγορὰς τόσο τῶν χωρῶν τῆς Κοινότητος ὅσο καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἐυκαιρίες ὑπάρχουν, δὲν σημαίνει ὅτι μποροῦν καὶ νὰ ἀξιοποιηθοῦν. Θὰ ἐπιστρέψουμε στὸ σημεῖο αὐτὸ πιὸ κάτω. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ βιομηχανικά μας εἶδη, οἱ κλάδοι ποὺ εἶχαν τὴ μεγαλύτερη συμμετοχὴ στὶς ἐξαγωγὰς τοῦ 1975 καὶ ἔχουν σοβαρὰς ἐλπίδες διεσόδσεως σὲ ξένες ἀγορὰς, περιλάμβαναν προϊόντα πετρελαίου, νήματα καὶ ὑφαντικά, ρουχισμό καὶ ὑπόδησι, τσιμέντα, χημικά καὶ πρῶτες ὕλες, ὅπως ἀνθρακικὸ μαγνήσιο, ἀκατέργαστο ἀργίλιο καὶ σιδηροκέκλιο. Ἀπὸ τοὺς νέους σχετικὰ κλάδους στὴν ἑλληνικὴ οικονομία μόνο τὰ προϊόντα πετρελαίου (μὲ 8.065 ἑκατ. δραχ.) καὶ ἡ χημεῖα (μὲ 3.015 ἑκατ. δραχ.) εἶχαν σημαντικὴ παρουσία στὶς ἐξαγωγὰς.

Τὰ ὀφέλη ἀπὸ τὴ βελτίωσις τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς οικονομίας μας μὲ τὴ δραστηριοποίησις τοῦ ανταγωνισμού ποὺ θὰ προέλθει ἀπὸ τὴν ἐνταξίη μας στὴν Κοινὴ Ἀγορά, εἶναι δύσκολο νὰ προβλεφθοῦν μὲ ἀκρίβεια. Ἐνῶ ἀναντίρρητα ὀφέλη εἶναι δυνατό νὰ προκύψουν, ἡ μέθοδος εἶναι πιθανὸ νὰ ἀποβῆ δίκαιο μαχαίρι γὰ τὴν ἑλληνικὴν οἰκονομία. Εἶναι γεγονός πὼς λόγῳ τοῦ μικροῦ σχετικὰ μεγέθους τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων γίνεται σπατάλη παραγωγικῶν πόρων, ποὺ κάνει τὶς ἐπιχειρηματικὲς μονάδες ἐσωτερικὰ ἀναποτελεσματικὰς. Σύνεπως ἐπέκτασις τῶν μονάδων ὡς ὅτου φθάσουν τὸ ἄριστο μέ-

1. S. G. Triantis, *op. cit.*, p. 74.

2. Ἡ σύνθετη ελαστικότητα (composite elasticity) ζήτησεως ἀντικατοπτρίζει τὸ βαθμὸ ἀναποκριτικότητος τῆς ζητούμενης ποσότητος σὲ μεταβολὰς ὄλων τῶν παραγόντων χωρὶς διάκρισις, ὅπως λ.χ. τιμῆς, εἰσοδήματος, προτιμήσεων κ.ἄ. Ἡ ἔννοια εἶναι χρήσιμη, ὅταν ἡ ὑπόθεσις *ceteris paribus*, ποὺ εἶναι ἀναρτίστη γιὰ τὸν ὑπολογισμὸ τῶν ἄλλων ελαστικότητων, δὲν ἰσχύει. Βλέπε OECD, *Agricultural Projections for 1975 and 1985*, Paris 1968, p. 71.

γεθός τους, που όριζεται σαν το μέγεθος εκείνο που απαιτείται για την πλήρη αξιοποίηση των τεχνικών οικονομικών κλίμακας, συνεπάγεται βελτίωση της κατανομής των παραγωγικών πόρων και κατ'έκταση μείωση του κόστους. Οι επιπτώσεις όμως της βελτιώσεως αυτής στο κόστος δεν πρέπει να υπερβάλλονται. Μολονότι δεν υπάρχουν σχετικά στοιχεία για την ελληνική οικονομία και παραλληλισμός με ξένες οικονομίες δεν είναι εύκολος, ωστόσο, με όρισμένες επιφυλάξεις, μπορούμε να πούμε πως οι διαφορές κόστους από τη λειτουργία μιάς μικρής και έσωτερικά αναποτελεσματικής μονάδας και μιάς που έχει φθάσει το άριστο μέγεθός της δυνατό να μην είναι πολύ σημαντικές. Υπάρχουν διάφοροι άλλοι λόγοι που κάνουν τη λειτουργία των μικρών μονάδων οικονομικότερη. Τούτο παρατηρείται ιδιαίτερα σε κλάδους που χαρακτηρίζονται από σημαντικό βαθμό διαφορισμού προϊόντος, στους οποίους προσάθεις επεκτάσεως πιθανό να είναι περισσότερο αποδοτικές, αν η επέκταση παίρνει κάθετη μορφή.

Μιά άλλη, κι ίσως σημαντικότερη, κατηγορία πλεονεκτημάτων που είναι δυνατό να προκύψουν αναφέρεται στη σχέση μεγέθους και τεχνολογικής πρόοδου, που προέρχεται από την εργασία του Schumpeter. Η διαδικασία της δημιουργικής καταστροφής του καπιταλισμού (process of creative destruction) προϋποθέτει μιά διαφορετική μορφή ανταγωνισμού «... αλλά ... δεν είναι αυτό το είδος του ανταγωνισμού (τιμής) που έχει σημασία, αλλά ο ανταγωνισμός από το νέο προϊόν, τη νέα τεχνολογία, τη νέα πηγή ή προσφοράς, το νέο τύπο οργανώσεως, ανταγωνισμός που κατέχει ένα αποφασιστικό πλεονέκτημα κόστους ή ποιότητας και που χτυπά όχι τα περιθώρια του κέρδους και της παραγωγής των υφισταμένων επιχειρήσεων αλλά τις ρίζες και τις ίδιες τις ύπαρξεις τους».¹ Για να επιτευχθεί όμως αυτή η πρόοδος, οι επιχειρήσεις πρέπει να προστατευθούν αποκόπτοντας κάποια μονοπωλιακή δύναμη. Το επιχείρημα του Schumpeter θέτει το δίλημμα: ότι η προοδευτικότητα δυνατό να είναι ασυμβατή με τον αντικειμενικό σκοπό της αποτελεσματικότητας, που μίλησαμε πιο πάνω, δηλ. οι ανταγωνιστικές αγορές που προϋποθέτει η αποτελεσματικότητα δυνατό να παρεμποδίζουν την τεχνολογική πρόοδο.² Έπειδή, συνεπώς, οι ελληνικές επιχειρήσεις δεν έχουν φθάσει το άριστο μέγεθος και το βαθμό μονοπωλιακής δύναμης που χρειάζεται για μιά δυναμική κι επιθετική

παρουσία τόσο στην εγχώρια όσο και στις ξένες αγορές, επιβάλλεται να επεκταθούν. Έλπίζεται λοιπόν πως η άρση των δασμών και άλλων περιορισμών, που συνεπάγεται η ένταξή μας στην ΕΟΚ, αναμένεται να επενεργήσει σαν καταλύτης για τη δραστηριοποίηση προς δημιουργία μεγαλύτερων και ισχυρότερων βιομηχανικών μονάδων, που θα είναι σε θέση όχι μόνο να επιβιώσουν, αλλά και να αντιμετωπίσουν τις ξένες επιχειρήσεις σαν ίσες προς ίσες. Με ελάχιστες εξαιρέσεις, ελληνικές επιχειρήσεις δεν έχουν εργαστήρια για έρευνα και ανάπτυξη νέων προϊόντων και μεθόδων παραγωγής (research and development establishments) και βασίζονται για την παραγωγική τους διαδικασία είτε σε παραδοσιακές μεθόδους, που δυνατό να είναι αντιπαραγωγικές, είτε σε σύγχρονη ξένη τεχνολογία, που είναι επίσης δαπανηρή. Αναμφισβήτητα ένας από τους λόγους για την κατάσταση αυτή είναι το μικρό μέγεθος των επιχειρήσεων που δεν μπορεί να υποστηρίξει τη σχετική δαπάνη. Αν συνεπώς η δημιουργία μεγαλύτερων μονάδων οδήγησει επίσης και στην εγκατάσταση σχετικών εργαστηρίων και ανάπτυξη «εγχώριας» τεχνολογίας, είναι απόλυτα δυνατό τα πλεονεκτήματα που αναφέραμε στην αρχή να είναι σημαντικά. Φυσικά η Κοινή Άγορά δεν αποτελεί ούτε αναγκαία ούτε ικανή συνθήκη για την επιτυχία μιάς τέτοιας προσπάθειας. Κάτι τέτοιο θα έπρεπε να είχε επιχειρηθεί ανεξάρτητα από την ένταξή μας ή όχι στην Κοινή Άγορά, αφού αποτελεί μέρος της δραστηριότητας των επιχειρήσεων. Η μέθοδος επέκτασεως, που φαίνεται να υιοθετείται από τις αρχές, βασίζεται σε συγχωνεύσεις μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων. Η μέθοδος αυτή εξαπλώσεως δεν είναι ευρύτερα δοκιμασμένη στην Ελλάδα, και δεν υπάρχει συνεπώς η σχετική εμπειρία. Υπάρχουν βέβαια όρισμένα προβλήματα και δυσκολίες σχετικά με τη μέθοδο αυτή που πιθανό να περιορίσουν κατά πολύ τη χρήση της. Συγχωνεύσεις κι εξαγορές σχετίζονται με προσπάθειες ορθολογισμού παραγωγής, δηλ. μείωση δαπανών ιδιαίτερα διοικητικών και εργασίας, συγκέντρωση της παραγωγικής διαδικασίας σε μεγάλα εργοστασιακά συγκροτήματα για την αξιοποίηση τεχνικών οικονομικών μεγάλης κλίμακας, και συνηθέστατα απολύσεις σημαντικού μέρους του εργατικού δυναμικού. Ακόμη λοιπόν κι αν υπάρχουν οι απαραίτητες διοικητικές ικανότητες ανάμεσα στον ελληνικό επιχειρηματικό κόσμο, μερικές από τις δυσκολίες είναι ιδιαίτερα σοβαρές.³ Γιατί πως θα αντιμετωπισθεί λ.χ. το πρό-

1. J. A. Schumpeter, *Capitalism, Socialism and Democracy*, Unwin, Fifth Edition, ch. 7.

2. Έρευνες στην αμερικανική οικονομία τείνουν να ενισχύουν την άποψη πως ραγδικά τεχνολογική πρόοδος, εφευρέσεις, νεωτερισμοί κ.ά., απαιτούν την ύπαρξη ισχυρών μονοπωλιακών ή ολιγοπωλιακών μονάδων, αλλά ταυτόχρονα το ιδανικό μέγεθος των επιχειρήσεων που χρειάζεται γι' αυτό του είδους της δραστηριότητα είναι μικρότερο από το υφιστάμενο. Βλέπε: R. Caves, *American Industry: Structure, Conduct, Performance*, Third Edition, Prentice-Hall, 1972.

3. Ένας από τους ανισταλτικούς παράγοντες της διαδικασίας συγχωνεύσεων, που έζηγει επίσης και το μικρό μέγεθος των ελληνικών επιχειρήσεων, πιθανό να είναι και η νοσοτροπία του Έλληνα επενδυτή-επιχειρηματία να ενδιαφέρεται για την απόλυτη ιδιοκτησία per se της συχνά μικρής οικονομικής επιχειρήσεως και να μη δέχεται εύκολα περιορισμούς αυτού του δικαιώματος. Η λύση ίσως βρίσκεται στην

βλημα ἀπολύσεως πλεονάζοντος ἐργατικοῦ δυναμικοῦ πού πιθανῶς νά προκύψει ἀπὸ τὴ διαδικασία συγχωνεύσεων; Πέρα ἀπὸ τὸ καθαρά κοινωνικό πρόβλημα καὶ τὴν ἀνάγκη ἐξευρέσεως ἐναλλακτικῆς ἀπασχολήσεως, ἡ ὑφισταμένη ἑλληνικὴ ἐργατικὴ νομοθεσία προβλέπει τὴν καταβολὴ παχυλῶν ἀποζημιώσεων στοὺς ἀπολυομένους, πού φυσικά θὰ παίξει ἀποφασιστικὸ ρόλο σὲ κάθε περίπτωση συγχωνεύσεως. Ἄν πάλι οἱ τυχόν συγχωνεύσεις καὶ ἐξαγορὲς πάρουν τὴ μορφή συσφαιρωτικῶν ὀργανισμῶν (conglomerates), τότε οἱ μόνοι πού θὰ ὀφελῆθουν θὰ εἶναι οἱ μέτοχοι τῶν ἐξαγοραζομένων ἐπιχειρήσεων, χωρὶς ὁ νέος ὀργανισμὸς νά εἶναι παραγωγικότερος ἢ προοδευτικότερος ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις πού ἐξαγοράσε. Ἄν χρησιμοποιηθῶν ἀλόγιστα ἡ μέθοδος τῶν συγχωνεύσεων καὶ ἐξαγορῶν, ὑπάρχει κίνδυνος νά προκαλέσει ἀναταραχὰς καὶ σοβαρὰς μονοπωλιακὰς καταστάσεις στὴν οἰκονομία. Ἄπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ βιομηχανικὴ πολιτικὴ τῆς Κοινότητος, στὸ βαθμὸ πού ὑπάρχει, ἐνθαρρύνει φανερά συγχωνεύσεις καὶ ἐξαγορὰς μεταξὺ ἐπιχειρήσεων διαφορετικῶν κρατῶν-μελῶν γιὰ εὐνοήτους λόγους, ἀλλὰ φαίνεται νά εἶναι ἀσυμβίβαστη μετὰ τὴν ἀντιμονοπωλιακὴ πολιτικὴ τῆς—ἰδιαίτερα μετὰ τὸ ἄρθρο 86 τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης πού ρυθμίζει τὰ περὶ συγχωνεύσεων καὶ ἐξαγορῶν καὶ δὲν φαίνεται νά εἶναι ἀρκετὰ σαφές.¹ Ὁ κίνδυνος πού σχετίζεται μετὰ τὴν μέθοδο αὐτὴ ἀφορᾷ τὴν περίπτωση ἐξαγορῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων ἀπὸ ὁμοειδεῖς ξένες. Ἡ ἐξαγορὰ τῆς ἐταιρίας ΠΠΣΩ εἶναι ἀρκετὰ σχετικὴ καὶ δὲν προβλέπεται νά εἶναι ἡ μοναδική.²

ἐπιμόρφωση τῶν Ἑλλήνων ἐπενδυτῶν-ἐπιχειρηματιῶν σὲ θέματα ὀργανώσεως, χρηματοδοτήσεως καὶ διοικήσεως συγχρῶνων ἐπιχειρήσεων.

1. Τὸ ἄρθρο 86 ἀποτελεῖ περισσότερο μιὰ διακηρυχθεῖσα ἀρχὴν παρά κώδικα ἐπακριβῶν κανόνων. Ἀπαγορεύει τὴν κατάχρηση κυριαρχικῆς θέσεως μέσα στὴν Κοινότητα στο σημεῖο πού τέτοια κατάχρηση μπορεῖ νά ἐπιρραεῖ τὸ ἐμπόριο μεταξὺ κρατῶν-μελῶν. Τὸ ἄρθρο 86 δοκιμάστηκε ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴς ἀμερικανικῆς ἐταιρίας Continental Can, ὅταν ἡ τελευταία μὴνύθηκε γιὰ κατάχρηση τῆς κυριαρχικῆς τῆς θέσεως μετὰ τὴν ἐξαγορὰ δύο ἐταιριῶν, μίας γερμανικῆς καὶ μίας ὀλλανδικῆς. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἰσχυρίστηκε πὸς οἱ ἐξαγορὲς αὐτὲς εἶχαν ἐξαλείψει ὀλοσχερῶς τὸν ἀνταγωνισμό σὲ τρεῖς ὑποομάδες τοῦ κλάδου συσκευασίας σ' ἐνα μεγάλο τμήμα τῆς Κοινότητος, καὶ ζήτησε τὴν ἀκύρωσι τῆς ἐξαγορῆς τῆς ὀλλανδικῆς ἐταιρίας. Ἡ Continental Can ἔφεσιβησε τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον δικάωσε τὴν ἐταιρία μολοντὴ ἡ ἀπόφασιν τὸ ἀποτέλεσε ὀρόσημον γιὰ τὴν Ἐπιτροπὴ ὅσον ἀφορᾷ μελλοντικὰς περιπτώσεις. Ἡ περίπτωση αὐτὴ ἀποδεικνύει ἐπίσης τὴν ἀδυναμία τῆς ἀντιμονοπωλιακῆς πολιτικῆς τῆς ΕΟΚ νά ἀποτελέσει ἐνα δραστηκὸ καὶ ἀποτελεσματικὸ ὄργανον προστασίας τοῦ ἀνταγωνισμοῦ στοῦ χῶρου τῆς Κοινότητος.

2. Συνήθως εἶναι οἱ ἀναποδοτικὰς ἐπιχειρήσεις πού γίνονται ἀντικείμενον ἐξαγορῶν ἀπὸ ἰσχυρότερον ἀντίχρῶλον. Στὴν περίπτωσιν τῆς ΠΠΣΩ ὁμοίως, ἴσως ἦταν ἡ ἐπίδοσις τῆς ἐταιρίας καὶ ἡ θέση τῆς σάν μιὰ ἀπὸ τὶς πρωτοπόρους στὸν κλάδον πού προκάλεσε τὸ ἔνδιαφέρον τῆς γερμανικῆς Siemens. Πράγματι ἡ ἀποδοτικότητα τῆς ΠΠΣΩ γιὰ τὰ χρόνια 1971, 1972 καὶ 1973 ἦταν ἀντίστοιχα 30,6%, 41,6% καὶ

Στὸ βαθμὸ φυσικά πού αὐτὸ συμβῆ καὶ πού οἱ ἐπιχειρήσεις συνεχίσουν τὴ λειτουργία τους, ἡ ἄλλη ἄλλαγῃ ἰδιοκτητῶν εἶναι πιθανὸ νά μὴν ἔχει ἰδιαίτερη σημασία. Ὅρισμένες ἀλλαγὲς διοικητικῆς, ὀργανωτικῆς καὶ τεχνολογικῆς μορφῆς δυνατό νά ἐπιρραεῖσων ἐνα μέρος τοῦ προσωπικοῦ χωρὶς αὐτὸ νά δημιουργεῖ σοβαρὰ προβλήματα. Ἐκεῖνον ὁμοίως πού προκαλεῖ ἀνησυχίας καὶ εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι θὰ δημιουργηθῶν προβλήματα γενικότερης κυβερνητικῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, θὰ εἶναι ἡ ὑπαρξὴ ἐνὸς σημαντικοῦ ποσοστοῦ ξένων ἐταιριῶν μέσα σὲ μιὰ ἀκόμη σχετικὰ μικρὴ καὶ ἀδύνατη ἑλληνικὴ βιομηχανικὴ βάση. Ὁ κίνδυνος βρίσκεται στοῦ ὅτι ἀποφάσεις ἀναφορικὰ μετὰ τὴν τιμολογιακὴ πολιτικὴ, ἐπενδύσεις, παραγωγὴ, ἐξαγωγὰς κ.ἄ. τῶν ἐταιριῶν αὐτῶν λαμβάνονται σὲ σχέση μετὰ τὴν ἐπίδρασιν πού θὰ ἔχουν στὴ συνολικὴ ἐπίδοσι (λ.χ. κέρδη) τοῦ group, συνήθως στὰ ἐπιταλικά γραφεῖα τῆς μητρικῆς ἐταιρίας, καὶ τίποτε δὲν ἀποκλείει τὴν περίπτωση οἱ ἀποφάσεις αὐτὲς νά βρίσκονται σὲ πλήρη ἀντίθεσιν μετὰ τὴν ἀνάγκη καὶ ἀπαιτήσεις τῆς ἐγχώριας οἰκονομίας καὶ νά ἀνταγωνίζονται καὶ μετὰ κυβερνητικῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς. Ἡ ὑπαρξὴ λοιπὸν μίας ἰσχυρῆς ἐπίδοσις παρυσίας στὴν ἐγχώρια οἰκονομία δυνατό νά συντελεεῖ στὸν ἀποπροσανατολισμὸ καὶ στὴν ἀποσταθεροποίησιν τῆς.³

Σχετικὰ μετὰ τὰ πλεονεκτήματα πού μποροῦν νά προκύψουν ἀπὸ τὴν καλύτερευσι τῶν ὄρων ἐμπορίου, ἔχομε νά παρατηρήσωμε πὸς, ἐνὸ εἶναι δυνατό νά ὑπάρξει τέτοια καλύτερευσι γιὰ τὶς χῶρες τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς σάν σύνολον, ἡ μέγρι σήμερα ἐμπειρία μας δειχνεῖ τὸ ἀντίθετον. Οἱ ἀμερικανικοὶ μας ὄροι ἐμπορίου χειροτέρευσαν κατὰ τὴν τελευταία δωδεκαετία· καὶ χωρὶς αἰσθητὴ αὔξησιν τῆς ζήτησεως ἑλληνικῶν προϊόντων καὶ σημαντικὴ βελτίωσι τῆς παραγωγικότητος τοῦ ἐξαγωγικοῦ τομέα, δὲν βλέπομε πὸς ἡ πορεία τῶν ὄρων ἐμπορίου μπορεῖ νά ἀντιστραφῇ πρὸς ὄφελος τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο εἶναι σημαντικό γιὰτὶ οἱ ὄροι ἐμπορίου καθορίζουν ποίος χῶρος μποροῦν νά ὀφελῆθουν ἀπὸ τὴν αὔξησιν τῆς παραγωγῆς πού θὰ προέλθει ἀπὸ τὴν πλήρη κατάργησιν τῶν δασμολογικῶν φραγμῶν. Τὰ ὀφέλη τῆς κατηγορίας αὐτῆς, πάντως, σὲ σχέση μετὰ ὅσα εἶπαμε πρὸ πάνω, πιθανὸ νά μὴν εἶναι πολὺ σπουδαία.

Στρεφόμεστε τώρα στὴν ἀνάλυσιν τῶν πλεονεκτι-

30,2%, ἐπίδοσις κατὰ πολὺ ἀνώτερες τῶν μέσων ὄρων τοῦ κλάδου, πού ἦταν γιὰ τὰ ἴδια χρόνια 19,2%, 22,6% καὶ 19,9%.

3. Δυνατὸ ἐπίσης νά συντελεεῖ καὶ στὴν ἀποσταθεροποίησιν καὶ ἀνατροπῇ τοῦ ἴδιου τοῦ καθεστώτος μίας χῶρας, ὅπως στὴν περίπτωσιν Χιλῆς καὶ ΠΤ. Καὶ ἐνὸ βέβαια κατστάσεις τύπου Χιλῆς δὲν εἶναι καθημερινὰ φαινόμενα, ἀλλὰς «ἐπιμβάσεις» καὶ «φοβερὰς» ἀπὸ πλευρὰς ξένων ἐπενδυτῶν-ἐπιχειρηματιῶν καὶ κυβερνήσεων εἶναι πολὺ κοινὰ καὶ τὶς βλέπει κανεὶς ἀκόμη καὶ ἀνάμεσα στις βιομηχανικὰ ἀναπτυγμένους χῶρες τῆς Κοινότητος.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4. Εἰσαγωγὴ κεφαλαίων ΝΔ 2687/1953
περίοδος 1953-73¹ (ἑκατ. δολλάρια)

Χῶρες	Μεταποίηση	Σύνολο
Ἡνωμένες Πολιτεῖς	171,0	279,8
Γαλλία	194,0	194,9
Δυτικὴ Γερμανία	33,1	38,5
Ἰταλία	25,5	25,6
Ἑλβετία	16,6	19,8
Ὀλλανδία	8,5	8,7
Βρετανία	5,8	6,3
Λιχτενστάιν	2,4	2,9
Λοιπές χῶρες	109,5	144,7
Σύνολο	566,4	721,2

Π η γ ς: ΕΤΒΑ.

μάτων ἐκεῖνων ποὺ ἐλπίζεται πὼς θὰ προέλθουν ἀπὸ διαρθρωτικὲς μεταβολὲς ἐξ αἰτίας τῆς ἐντάξεως. Τὰ ὀφείλη αὐτὰ δυνατὸ νὰ εἶναι σπουδαιότερα ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης καὶ περισσότερο ἀβέβαια, ἀφοῦ δὲν εἶναι εἰσγυρο πὼς θὰ ἐπέλθει ἡ ἀπαραίτητη διακίνηση παραγωγικῶν συντελεστῶν, καὶ στὸν ἀπαίτομενο βαθμὸ, γιὰ νὰ συντελέσει στὴ δημιουργία τους. Ἀναφερόμαστε ἐδῶ στὴ διακίνηση παραγωγικῶν συντελεστῶν ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ὀργάνωση μὲ τὴ μορφὴ δανείων ἢ εἰσφορῶν ἀπὸ τὰ διάφορα κοινοτικὰ ταμεία, πράγμα ποὺ ὅπως θὰ δοῦμε πῶς κάτω θὰ γίνῃ. Ἡ πλήρης ἐνταξί μας στὴν Κοινὴ Ἄγορά δὲν πρόκειται νὰ δημιουργήσει περισσότερα πλεονεκτήματα ἢ κίνητρα γιὰ τοὺς ξένους κεφαλαιούχους ἀπὸ τὰ ἤδη υφιστάμενα. Τὸ ΝΔ 2687/1953, ποὺ ρυθμίζει τὰ περὶ ἹΕπενδύσεων καὶ Προστασίας Ξένου Κεφαλαίου, χορηγεῖ στοὺς ξένους ἐπενδύτες σοβαρὰ προνόμια—πλὴν φυσικὰ τῆς ἀσφάλειας τῆς ἐπενδύσεως, ἐπιανεξαγωγῆς κερδῶν καὶ ἀρχικοῦ κεφαλαίου—μὲ τὴ μορφὴ διαφορῶν φορολογικῶν ἀπαλλαγῶν καὶ ἄλλων διευκολύνσεων ποὺ ἐγχώριες ἐπιχειρήσεις δὲν ἀπολαμβάνουν κατὰ κανόνα. Στὴν εἰκοσαετία 1953-73, ἡ εἰσαγωγὴ ξένων κεφαλαίων ἔφθασε μόλις τὴ 721 ἑκατ. δολλάρια, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ 566 ἑκατ. ἐπενδύθηκαν στὸν τομέα τῆς μεταποιήσεως.² Ὁ πίνακας 4 δίνει μιὰ εἰκόνα τῆς προελεύσεως τῶν κεφαλαίων τούτων, καὶ τὸ πρῶτο συμπέρασμα ποὺ προκύπτει εἶναι πὼς ἡ πολιτικὴ προσελκύσεως ξένων κεφαλαίων δὲν ἀπέδωσε σημαντικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ δεύτερο σημεῖο εἶναι πὼς, μὲ ἐξαίρεση τὰ ἀμερικάνικα κεφάλαια, τὰ ὑπόλοιπα εἶναι στὴ μεγάλη τους πλειοψηφία κοινοτικῆς προ-

λεύσεως, χωρὶς ὁμως αὐτὸ νὰ σημαίνει πὼς ἡ σύνδεση τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Κοινὴ Ἄγορά ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐξέλιξη αὐτῆ. Ὁ ἀποφασιστικὸς παράγοντας προσελκύσεως τῶν κεφαλαίων τούτων ἦταν μᾶλλον ἡ προνομικὴ μεταχείρισή τους παρὰ ἡ βοήθεια τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων.³ Ἔνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα προνομιακῆς μεταχειρίσεως δίνεται ἀπὸ τὴν ἐπένδυση τῆς γαλλικῆς ἐταιρίας Πεσινὲ στὴν «Ἀλουμίνιον τῆς Ἑλλάδος Α.Ε.». Ἡ Πεσινὲ ἐπένδυσε περίπου 165 ἑκατ. δολλάρια καὶ προσελκύστηκε στὴ χώρα μας ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς ἄφθονους ἐλλληνικοὺς βωξίτες, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὰ φθηνὴ τιμὴ παροχῆς ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας (κατὰ πολὺ χαμηλότερης καὶ ἀπὸ τὴ μειωμένη βιομηχανικὴ ταρίφα). Ἐν ληφθῆ ὑπ' ὄψη ὅτι ἡ Ἄλουμίνιον τῆς Ἑλλάδος, ἡ ESSO-PAPAS καὶ ἡ ΛΑΡΚΟ (ἰδιαίτερα ἠλεκτροβόρες) καταναλώνουν γύρω στὸ 25-26% τῆς παραγομένης ἐτήσια ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας, ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὸ βαθμὸ μὲ τὸν ὁποῖο τὸ ἐλληνικὸ κοινὸ ἐπιδοτεῖ τὸ κόστος τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν.

Οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς ἐντάξεως ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἐνταξί τῆς Ἑλλάδος στὴν Κοινὴ Ἄγορά θὰ συνοδευθῆ ἀπὸ τὴ ροὴ ἰδιωτικῶν κοινοτικῶν κεφαλαίων στὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν ἰδιαίτερα ἰσχυροὶ λόγοι ποὺ νὰ δικαιολογῶν κάτι τέτοιο, καὶ τοῦτο, γιὰ τὴ ἐνταξί δὲν πρόκειται νὰ δημιουργήσει περισσότερες καὶ ἀποδοτικότερες εὐκαιρίες ἀπασχολήσεως ξένου κεφαλαίου στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὶς σημερινῆς ὅτε καὶ νὰ ἐπιχεράσει τὴν ἐλλυκοτικότητα τῆς Ἑλλάδος γιὰ τοὺς ἐξωκοινοτικούς ἐπενδύτες, ποὺ ἔχουν πάντα τὴν ἐπιλογὴ ἐννέα ἀκόμη χωρῶν τῆς Κοινότητος γιὰ τὴν ἐγκατάσταση νέων τυχῶν ἐταιριῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴ ροὴ εὐρωπαϊκῆς τεχνολογίας ποὺ θὰ ἀκολουθήσει τὴν ἐνταξί, πρέπει νὰ παρατηρηθῆ ὅτι ἡ συνεργασία ξένου καὶ ἐγχώριου κεφαλαίου καὶ ἡ χρησιμοποίησι ξένης καὶ ἰδιαίτερα εὐρωπαϊκῆς τεχνολογίας βρίσκονται ἤδη σὲ πλήρη ἀνῆση καί, ἐνῶ εἶναι δυνατὸν αὐτὴ ἡ κατάστασι νὰ ἐνταθῆ μετὰ τὴν ἐνταξί, τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς τέτοιας προσπάθειας δὲν εἶναι ἀναγκαστικὰ εὐνοϊκὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὴν ἀνάλυσι στοιχείων ποὺ ἀφοροῦν 3.208 ἐπιχειρήσεις μορφῆς ΑΕ καὶ ΕΠΕ, ἀποδεικνύεται πὼς 551 ἐλληνικῆς ἐταιρίας—συνήθως οἱ μεγαλύτερες στοὺς κλάδους τους—εἶχαν σάν μετόχους ἀντίστοιχες ξένες ἐταιρίες, καὶ στὸν τομέα τῆς τεχνολογίας 94 ἐλληνικῆς ἐταιρίας εἶχαν συμφωνίες ἀδειῶν

1. Δυνατὸ νὰ ὑπάρχουν ὀρισμένες μικροδιαφορὲς στὰ ποσὰ ποὺ ὀφείλονται στὶς διακυμάνσεις τῶν ἰσοτιμῶν τῶν διαφόρων νομισμάτων κατὰ τὴ μετατροπὴ τους σὲ δολλάρια.

2. Οἱ ξένες ἐταιρίες ἔχουν, κατὰ κανόνα, ἀποκτήσει κυριαρχικὴ θέσι στοὺς ἐπι μέρους κλάδους τῆς μεταποιήσεως, καὶ τοῦτο μὲ ἐλάχιστη σχετικὰ δαπάνη χάρι στο μικρὸ μέγεθος τῶν ἐγχώριων ἐπιχειρήσεων.

3. Τὸν Ὀκτώβρι 1966 στὴ διάσκεψι τῆς μικτῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς συνδέσεως Ἑλλάδος-ΕΟΚ στὴν Τουλούζι, ἔγινε μετὰ τῶν ἄλλων δεκτὴ καὶ μιὰ πρότασι ποὺ ἀφοροῦσε ἰδιωτικῆς ἐπενδύσεως. Ἡ πρότασι αὐτὴ ἔγινε ἀποδεκτὴ ἐπίσης ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο τὸ Δεκέμβρι 1966. Ἡ δικτατορία ποὺ ἀκολούθησε ὁμως ἀνέστηλε κάθε ἐπίσημη, τουλάχιστο, κοινοτικὴ πρωτοβουλία ὑποβοηθήσεως ἰδιωτικῶν ἐπενδύσεων στὴν Ἑλλάδα.

(licencing agreements) για παραγωγή ξένων προϊόντων, 156 είχαν συμφωνίες για τη χρήση δικαιωμάτων εδρεσιτεχνίας (royalty agreements) και 47 είχαν συμφωνίες για τη χρησιμοποίηση ξένων μεθόδων παραγωγής (know-how agreements).¹ Όπως θα περίμενε κανείς, οι άδηλες πληρωμές για τη χρήση σημάτων, δικαιωμάτων εδρεσιτεχνίας και γενικότερα ξένης τεχνολογίας, έχουν αυξηθεί κατά τα τελευταία χρόνια, ενώ είναι συζητήσιμο κατά πόσο οι ποιοτικές διαφορές των διαφορισμένων προϊόντων δικαιολογούν τις άρκετά ψηλές τιμές των προϊόντων αυτών, που είναι κατά κανόνα πολύ ψηλότερες από τις τιμές των ίδιων ή αντίστοιχων προϊόντων που προσφέρονται από τις μητρικές εταιρίες σε ξένες αγορές. Η έμμονή στην ιδέα ότι «κάθε ξένο και καλύτερο», που για χρόνια μάλιστα και μαστίζει την ελληνική κοινωνία, μάς στοιχίζει ακριβά κι εμποδίζει, το κυριότερο, την ανάπτυξη πρωτοβουλίας για τη δημιουργία και προώθηση εγχώριας τεχνολογίας. Στο βαθμό που έχει επιχειρηθεί έρευνα στον τομέα αυτό για τη βελτίωση και εξεύρεση νέων μεθόδων παραγωγής, τα αποτελέσματα υπήρξαν ικανοποιητικά. Η διαδικασία όμως αυτή δεν είναι διαδομένη ανάμεσα σε ελληνικές επιχειρήσεις. Χρειάζεται, επομένως, δραστηριοποίηση και προς αυτό την κατεύθυνση που θα περιορίσει σημαντικά την εξάρτηση από ξένες πηγές και θα μειώσει επίσης τις άδηλες πληρωμές. Υπάρχει άλλωστε το κίνητρο πως όσο περισσότερο πετυχημένες άποβούν αυτές οι προσπάθειες τόσο περισσότερες ελπίδες εξαγωγής αυτών των μεθόδων θα έχουν οι δημιουργοί τους. Φυσικά, άποραστικό ρόλο θα παίξει το κόστος ευκαιρίας των παραγωγικών πόρων που θα χρειαστή να διατεθούν για έρευνα και ανάπτυξη εγχώριας τεχνολογίας. Για όρισμένα είδη δυνατό το κόστος αυτό της τεχνολογίας να υπερβαίνει την τιμή απόκτησής της από τους ξένους, και φυσικά θα συμφέρει να συνεχίσουμε να προμηθευόμαστε την τεχνολογία αυτή από το εξωτερικό. Για μια σειρά όμως από άλλα είδη οι πιθανότητες είναι πως η εγχώρια τεχνολογία μπορεί να είναι εξ ίσου αποτελεσματική με την ξένη και ιδιαίτερα έπιωφελής για την οικονομία.

Η ανάληψη που επιχειρήθηκε μέχρι στιγμής άφορουσε περισσότερο τη μεταποίηση γιατί το μεγάλο έρωτηματικό είναι και θα παραμείνει για τα επόμενα χρόνια η ικανότητα του μεταποιητικού μας τομέα να αυξήσει σημαντικότερα την παραγωγικότητά του και να συμβάλει αποφασιστικότερα στην καλύτερευση του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών. "Αν λάβουμε υπ' όψη ότι τα ελληνικά βιομηχανικά προϊόντα απολαμβάνουν πλήρους ελευθερίας εισόδου στις χώρες της ΕΟΚ (των ξέι) από το 1968, δεν

βλέπουμε τί περισσότερα πλεονεκτήματα μπορεί να προσκομίσει η «τυπική» για τη βιομηχανία μας ένταξη, που δεν υπάρχουν τώρα. Η ελληνική βιομηχανία είναι οδισιατικά ένταγμένη στην ΕΟΚ από το 1968 και απολαμβάνει όλα τα υποτιθέμενα όφέλη μιάς πολυάνθρωπης ξένης αγοράς και της προστασίας —μειωμένης φυσικά—των δασμών στην εγχώρια. Χωρίς να παραβλέπεται η πρόοδος της μεταποίησης που επιτελέσθηκε στα χρόνια που μεσολάβησαν από την εποχή της συνδέσεως της χώρας μας με την Κοινότητα, ωστόσο μπορεί να χαρακτηρισθεί ανεπαρκής τόσο για τις πραγματικές ανάγκες της οικονομίας, όσο και για τη δοκιμασία που την αναμένει, όταν τα τελευταία τμήχη προστασίας που την περιβάλλουν παραμερισθούν. Στις σύγχρονες βιομηχανικά αναπτυγμένες οικονομίες, όπως επίσης και στις αναπτυσσόμενες, ο μεταποιητικός τομέας είναι εκείνος που αναμένεται να σημειώνει ταχύτερους αυξητικούς ρυθμούς της παραγωγικότητας, και οι ρυθμοί των αναπτυσσόμενων οικονομιών, ceteris paribus, να είναι ταχύτεροι των αντίστοιχων των αναπτυγμένων, για το λόγο ότι η βιομηχανική βάση των πρώτων είναι σχετικά μείχη. Το γεγονός λοιπόν ότι η ελληνική βιομηχανία δεν μπόρεσε να αξιοποιηθεί αποτελεσματικότερα, στα χρόνια που πέρασαν, τις ευκαιρίες διεισδύσεως στις αγορές ψηλών εισοδημάτων των χωρών της Κοινότητας, οφείλεται πιθανότατα στην έλλειψη ενός ή περισσοτέρων συντελεστών που αναφέραμε πιο πάνω, ή προσφορά των οποίων δεν πρόκειται να μεταβληθί σημαντικά με τη πλήρη ένταξη μας στην Κοινή Άγορά.

Αντίθετα υπάρχουν σοβαροί λόγοι ανησυχίας για την τύχη πολλών ελληνικών επιχειρήσεων που θα βρεθούν αντιμετώπιες στον ξένο ανταγωνισμό, άπροστατευτές από τους δασμούς και απογυμνωμένες από διάφορες άλλες ενισχύσεις. Οι ελληνικές εξαγωγές έπιδοτούνται, κατά κανόνα, μέσω έπιστροφών έπιτοκίου, που κυμαίνονται γύρω στο 6% της αξίας των εξαγωγών και που επιβαρύνουν τον προϋπολογισμό με 3,5 δισεκατ. δραχμές το χρόνο. Οι εξαγωγείς απολαμβάνουν επίσης όρισμένον φορολογικών απαλλαγών που αυξάνουν την ενίσχυση γύρω στο 17% της αξίας των εξαγωγών.² Οι άμεσες αυτές εξαγωγικές έπιδοτήσεις αποτελούν άναθεμα για την ΕΟΚ, και φυσικά ή θα πρέπει να εκλείψουν έντελως (σύμφωνα τουλάχιστο με τις άρχές της ΕΟΚ) ή να περιοριστούν και αντικατασταθούν με διαφορετικής μορφής βοήθεια (λ.χ. περιφερειακή). Οι ελληνικές άρχές άσχολούνται μάλιστα από τον καιρό με το θέμα της άναμορφώσεως του συστήματος εξαγωγικών ενισχύσεων. Δεδομένης της σημασίας αυτών των κινήτρων, είμαστε κάπως διστακτικοί να συμμεριστούμε τον ένδοθασμό και την άισιοδοξία των Έλλήνων έπιχειρηματιών-εξαγωγέων

1. ICAP 1975, *Οικονομικός Όδηγός των έν Έλλάδι Έταιρειών*.

2. *The Economist*, Vol. 260, No 6937, 14/8/1976, p. 62.

δσον ἀφορὰ τις εὐκαιρίες πού ή πλήρης ἔνταξη θά δώσει στήν ἑλληνική βιομηχανία.

Δέν κάνουνε ἐδῶ ἐκκλιση γιά προστασία ἀναποδοτικῶν μονάδων. Τέτοιες μονάδες πού ἀποτελοῦν βάρος γιά τήν οικονομία μποροῦν εὐκόλα νά ἐκλείψουν μέ διαφορετικά μέτρα τონώσεως τοῦ ἀνταγωνισμού παρά μέ τήν ὀλοσχερή κατάργηση τῆς δασμολογικῆς προστασίας. Καί τέτοια μέτρα χρειάζονται τό ταχύτερο δυνατό, ὥστε διάφορες ἀγορές νά συνηθίσουν στήν ἰδέα. Συζητᾶμε γιά τήν προστασία ἐκείνων τῶν σχετικᾶ μικρῶν καί ἀδύνατων, ἀλλά προοδευτικῶν μονάδων, πού δέν ἔχουν ἀκόμη ἀνδρωθῆ, ἀλλά ἔχουν τις δυνατότητες νά τό κάνουν μέσα σέ ἕνα πλαίσιο σχετικῆς δασμολογικῆς προστασίας ἀπό ξένα γιγάντια συγκροτήματα. Τό ἐπιχείρημα τῆς προστασίας τῆς «νηπιακῆς βιομηχανίας» εἶναι πανίσχυρο γιά ἀναπτυσσόμενες οικονομίες—δχι μόνο ἀπό ἀσθητᾶ οικονομικούς λόγους—καί μακροπρόθεσμα εἶναι σημαντικότερο ἀπό τήν ἄριστη κατανομή τῶν παραγωγικῶν συντελεστῶν. Ἄς μή ξεχνᾶμε πὼς ὅλες οἱ χώρες τῆς ΕΟΚ (μέ τήν ἐξαίρεση τοῦ Ἡν. Βασιλείου) χρησιμοποίησαν τή δασμολογική προστασία σάν ὄπλο γιά τή βιομηχανική τους ἀνάπτυξη. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά ἄλλες βιομηχανικά ἀναπτυσσόμενες χώρες, ὅπως ή Ἰαπωνία, Ἡν. Πολιτείες κ.ἄ. Ἡ προστασία δέν εἶναι βρωμικὴ λέξη. Γιά ἀναπτυσσόμενες οικονομίες μάλιστα σάν τήν ἑλληνική ἴσως ἀποτελεῖ τό μοναδικό δρόμο ἐπιτυχίας. Μετατρέποντας κάπως μιὰ σχετικὴ μεταφορὰ μπορούμε νά ποῦμε πὼς ὑπάρχουν δύο τρόποι γιά νά μάθει ἕνα νήπιό νά κολυμπᾷ. Ὁ ἕνας εἶναι νά ριχτῆ ἀμέσως στὰ βαθιὰ νερά μέ τήν ἐλπίδα πὼς τό αἰσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως θά λειτουργήσει ἀποτελεσματικά. Ὁ ἄλλος εἶναι ή προοδευτικὴ καθοδήγηση ἀπό ἔμπειρο ἐκπαιδευτῆ. Εὐχόμαστε, ὄφου προτιμήθηκε ὁ πρῶτος τρόπος, ή βιομηχανία μας νά κατορθώσει νά ἐπιπλεύσει.

γεωργία καὶ κοινὴ ἀγροτικὴ πολιτικὴ

Ἐ ἀγροτικούς μας τομέας εἶναι ἐκείνος πού παρουσιάζει τις περισσότερες δυσκολίες ἀναφορικά μέ τήν ἔνταξη μας στήν ΕΟΚ, ἀλλά ταυτόχρονα προσφέρει, τουλάχιστον μεσοπρόθεσμα, καί τις καλύτερες εὐκαιρίες ἀντίληψης πλεονεκτημάτων. Ἡ ἑλληνικὴ γεωργία εἶναι πολὺ καθυστερημένη σέ σχέση με τις γεωργίες τῶν χωρῶν-μελῶν τῆς Κοινότητος. Συγκεκριμένα, ἐνὼ τό ποσοστὸ τοῦ ἀπασχολουμένου ἀγροτικοῦ μας πληθυσμοῦ εἶναι 34,1% τοῦ συνολικοῦ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, ή συμβολή τοῦ ἀγροτικοῦ τομέα στὸ ΑΕΠ εἶναι μόλις 14,8%. Τὰ ἀντίστοιχα μεγέθη γιά τήν ΕΟΚ τῶν ἐννέα εἶναι 8,9% καί 5,2%.¹ Ἄμεση συνέπεια αὐτοῦ εἶναι ὅτι

ή παραγωγικότητα τῆς ἑλληνικῆς γεωργίας εἶναι ἀρκετὰ χαμηλὴ σέ σχέση με τή μέση κοινοτικὴ γιά τό 1973, λ.χ., τό κατὰ κεφαλήν προϊόν γιά τὸν Ἕλληνα ἀγρότη ἦταν 1.375 δολλάρια, ἐνὼ γιά τήν ΕΟΚ ἔφθανε τὰ 3.200 δολλάρια.²

Τί ἐλπίδες λοιπὸν μπορεῖ νά ἔχει ή ἑλληνικὴ γεωργία μετὰ τήν ἔνταξη τῆς Ἑλλάδας στήν ΕΟΚ; Γενικά οἱ προοπτικὲς ἐμφανίζονται ἀρκετὰ εὐνοϊκὲς καί ὀπωσδήποτε εὐνοϊκότερες ἀπὸ τις προοπτικὲς τῆς βιομηχανίας μας. Ὑπάρχουν φυσικὰ σοβαρὲς ἐπιφυλάξεις πού ἀφοροῦν τόσο διαρθρωτικὲς ἀλλαγὲς στή γεωργία μας καί τήν ἰκανότητα τοῦ ἀγροτικοῦ μας τομέα νά ἀντισταθῆ στὸν κοινοτικό ἀνταγωνισμό, ὅσο καί στὰ προϊόντα τρίτων χωρῶν μέ τις ὁποῖες ή ΕΟΚ ἔχει εἰδικὲς συμφωνίες, ὅπως μεσογεωρικῶν χωρῶν ή τῆς Συμφωνίας τοῦ Lomé πού ὑποχρεώνει τήν Κοινότητα νά ἀπορροφᾷ ὀρισμένα γεωργικὰ προϊόντα χωρῶν τῆς Ἐφρικῆς, Καραϊβικῆς καί Εἰρηνικοῦ, καί οἱ ὁποῖες θά δεσμεύσουν καί τήν Ἑλλάδα. Ἄν ὅμως κατορθώσουμε νά ἀξιοποιήσουμε τήν προβλεπόμενη ἀγροτικὴ βοήθεια, τότε τό πρόβλημα μπορεῖ νά ξεπεραστῆ. Τὰ ἑλληνικὰ ἀγροτικὰ προϊόντα θά ἀπολαμβάνουν πλήρους ἐλευθερίας διακινήσεως στίς ἀγορὲς τῆς Κοινότητος καί δέν θά ἐπιβαρύνονται μέ ἀντισταθμιστικὲς εἰσφορὲς, ὅπως γίνεται μέχρι σήμερα. Τὰ μεγαλύτερα ὅμως ὄφελα προκύπτει νά προκύψουν ἀπὸ τή λειτουργία τῆς Κοινῆς Ἀγροτικῆς Πολιτικῆς πού ἀξίζει τὸν κόπο νά τήν περιγράψουμε σύντομα. Ἡ ΚΑΠ παίζει σημαντικό ρόλο στήν Κοινότητα καί γύρω στὸ 70% τοῦ κοινοτικοῦ προϋπολογισμοῦ διατίθεται γι' αὐτή. Φυσικὰ ὁ προϋπολογισμὸς αὐτὸς ἀντιπροσωπεύει ἕνα ἐλάχιστο ποσοστὸ τοῦ συνολικοῦ ΑΕΠ τῶν ἐννέα (ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1977 φθάνει τὰ 9.260 ἑκατ. λογιστικὲς μονάδες καί ἀποτελεῖ τὸ 0,62% τοῦ ΑΕΠ τῆς ΕΟΚ τῶν ἐννέα*). Οἱ ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ τῆς ΚΑΠ, σύμφωνα με τὸ ἄρθρο 39 τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης, περιλαμβάνουν τήν αὐξηση τῆς ἀγροτικῆς παραγωγικότητος, τή σταθεροποίηση τῶν ἀγορῶν, τήν ἐξασφάλιση τακτικῶν προμηθειῶν καί προσιτῶν τισμῶν τῶν εὐδὲς καταναλωτῶν, καθὼς ἐπίσης καί τή διασφάλιση ἐνὸς ἰκανοποιητικοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου γιά τὸν ἀγροτικό πληθυσμό. Ἡ ΚΑΠ στηρίζεται σέ κοινὲς τιμὲς ἀσφαλείας, πού ὀρίζονται κάθε χρόνο ἀπὸ τὸ Συμβούλιο Ὑπουργῶν σέ τέτοια ἐπίπεδα, πού ἐπιτρέπουν στοὺς ἀγρότες τήν πραγματοποίηση ἰκανοποιητικῶν εἰσοδημάτων. Ἄν οἱ τιμὲς πέφτουν κάτω μιὰς παρεμβατικῆς τιμῆς, τότε ή Κοινότητα μέσω τοῦ Τμήματος Ἐγγυήσεων τοῦ Ἀγροτικοῦ Ταμείου παρεμβαίνει, ἀγοράζει τὸ πλεόνασμα καί διατηρεῖ τις τιμὲς στὰ προκαθορισμένα ἐπίπεδα. Ἐπίσης ή ΕΟΚ στήν

1. Βλέπε: Eurostat, *Basic Statistics of the Community, 1975-76*, Ὑπουργεῖο Συντονισμοῦ καί Προγραμματισμοῦ. *Προσωρινοὶ Λογαριασμοὶ τῆς Ἑλλάδος*, Ἔτους 1973.

2. Ε. Ζολῶτας, *op. cit.*

3. European Communities Commission, *Background Note*, 20-7-76.

προσπάθειά της νὰ προστατεύσει τὶς κοινοτικὲς τιμὲς, ὅταν οἱ διεθνεῖς τιμὲς εἶναι χαμηλότερες, ἐπιβάλλει μεταβαλλόμενες ἀντισταθμιστικὲς ἐισφορὲς στὶς εἰσαγωγὰς ἀγροτικῶν προϊόντων ἀπὸ ἐξωκοινοτικὲς χῶρες καὶ χορηγεῖ ἐξαγωγικὲς ἐπιδοτήσεις ἔτσι, ὥστε κοινοτικὰ προϊόντα νὰ μποροῦν νὰ εἰσέρχονται σὲ διεθνεῖς ἀγορὰς. Βλέπουμε δηλαδὴ πὺς ἡ κοινοτικὴ ἀγροτικὴ πολιτικὴ στηρίζεται σὲ ἐντελῶς ἀντίθετες ἀρχὲς ἀπὸ ἐκεῖνες τῆς βιομηχανικῆς πολιτικῆς. Ἐνα ἀπὸ τὰ πρακτικὰ προβλήματα ἐφαρμογῆς τῆς ΚΑΠ εἶναι ὅτι ἀποτελεῖ κίνητρο γιὰ τὴ δημιουργία πλεονασμάτων, ἀφοῦ οἱ κοινοτικὲς τιμὲς εἶναι κατὰ κανόνα ἀνώτερες τῶν διεθνῶν. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ μᾶς εἶναι φυσικὰ γνώριμο ἀπὸ τὴ δικὴ μᾶς ἐμπειρία μὲ τὶς ἀγροτικὲς ἐπιδοτήσεις. Γενικὰ ἡ κρατικὴ παρέμβαση στὸν καθορισμὸ τιμῶν ἀσφαλείας ἀναγνωρίζεται πὺς προκαλεῖ ἀνωμαλίες στὴ λειτουργία τοῦ μηχανισμοῦ τιμῶν, καὶ ὁ τρῶπος αὐτὸς παρεμβάσεως (τιμὲς ἀσφαλείας) εἶναι ἰδιαίτερα ἀναποτελεσματικὸς μὲ τὴ διαστροφή τιμῶν καὶ τὴ σπατάλη πόρων ποῦ συνεπάγεται γιὰ τὴν οἰκονομία. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ ὑπαρξὴ ἐνὸς σημαντικοῦ ἀγροτικοῦ τομέα στὴ Κοινότητα —περίπου τὸ 20% τοῦ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ τῆς κατὰ τὸ 1958—σημαίνει πὺς μιὰ διαδικασία οἰκονομικῆς καὶ στὸ μέλλον πολιτικῆς ἐνοποίησης, σάν τὴν προβλεπόμενῃ ἀπὸ τὴν ΕΟΚ, δὲν θὰ εἶχε ἐλπίδες ἐπιτυχίας ἂν ἄφηνε τὸν τομέα αὐτὸν ἀπροστάτευτο. Γεγονὸς πάντως παραμένει πὺς ὄσο ἀποτελεσματικὴ ὑπῆρξε μέχρι σήμερα ἡ λειτουργία τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς ὄσον ἀφορᾷ τὴ διακίνηση βιομηχανικῶν προϊόντων, τόσο ἀναποτελεσματικὴ ἦταν στὸν γεωργικὸ τομέα. Τὸ παράδοξο εἶναι πὺς στὴν περίπτωσή μᾶς ἡ Ἑλλάδα πρόκειται νὰ ὀφεληθῇ, τουλάχιστον χειροπιαστά, ἀπὸ τὴ λειτουργία ἀκριβοῦς τῆς ΚΑΠ, ἐνῶ, ὅπως εἶδαμε πὺς πᾶντο, τὰ ὀφέλη ἀπὸ τὸν τομέα τῆς μεταποίησης εἶναι ἄρκετὰ ἀβέβαια καὶ, ὅπως θὰ δοῦμε στὴ συνέχεια, ἡ μεταποίησή μᾶς θὰ ὑποστῇ σημαντικὲς πιέσεις ἂν ὁ γεωργικὸς μᾶς τομέας πρόκειται νὰ φθάσει τὰ κοινοτικὰ ἐπίπεδα. Οἱ ἀδυναμίες αὐτῆς τῆς ΚΑΠ ἔχουν, ὅπως θὰ περιμένα κανεῖς, ἀπήχηση μεταξὺ τῶν σημερινῶν συνεταιρῶν μὴ καὶ ὀρισμένους χῶρες τῆς Κοινότητος βρίσκουν τὸ κόστος λειτουργίας τῆς ΚΑΠ ἄρκετὰ βαρὺ καὶ θὰ ἤθελαν σημαντικὲς μεταβολές. Ἡ ἐνταξὴ λοιπὸν μιᾶς ἀκόμη χώρας μὲ σημαντικὰ καὶ ἀντιπαραγωγεῖ ἀγροτικὸ τομέα, ὅπως ἡ Ἑλλάδα, χειροτερεύει τὴν κατάστασι. Ἡ πρόσθετη ἐπιβάρυνση γιὰ τὴν ΕΟΚ ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ συμμετοχὴ εἶναι ὀριακὴ—γύρω στὸ 6% τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1976—ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐμπόδιζε σημαντικὲς ἀντιδράσεις, ἰδιαίτερα ἀπὸ ἐκεῖνες τῆς χώρας ποῦ φοβόντανι περιορισμὸ τῶν δικῶν τους ἐπιδομάτων-ἐνισχύσεων. Ὁ πίνακας 5 δείχνει τὶς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ δικαιώματα τῶν διαφόρων μελῶν ἀπὸ τὴ λειτουργία τῆς κοινῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς γιὰ τὸ 1975.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5. Ἀπολογισμὸς τοῦ Κοινῶ Ἀγροτικοῦ Ταμείου κατὰ τὸ 1975 Ἑκατ. γερμ. μάρκα

Κατέβαλαν περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔλαβαν		Ἐλάβαν περισσότερα ἀπ' ὅσα κατέβαλαν	
— Δυτικὴ Γερμανία	2657	— Ἡνωμένο Βασίλειο	851
— Βέλγιο	510	— Δανία	813
		— Ἴρλανδία	716
— Λουξεμβούργο	8	— Ἰταλία	462
		— Γαλλία	233
		— Ὀλλανδία	101

Πηγή: Δελτίον Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, Τόμος 28, Ἀριθ. 331, 15-4-1976.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Τμῆμα Ἑγγυήσεων, τὸ Ἀγροτικὸ Ταμεῖο ἔχει καὶ τὸ Τμῆμα Καθοδήγησας ποῦ εἶναι ἐπιφορτισμένο μὲ τὴν παραχρῆ βόηθειας πρὸς τὶς χῶρες-μέλη γιὰ ἐκσυγχρονισμὸ καὶ ἀναδιάρθρωση τῆς γεωργίας τους καὶ αὔξηση τῆς παραγωγικότητάς της. Μιὰ καὶ, ὅπως εἶδαμε, ἡ ἐλληνικὴ γεωργία εἶναι καθυστερημένη, ἡ Ἑλλάδα πρόκειται νὰ λάβει σχετικὴ βόηθεια καὶ ἀπὸ τὸ τμῆμα αὐτὸ γιὰ τὴν ἐπιτάχυνση ὀρισμένων διαρθρωτικῶν ἀλλαγῶν ποῦ ἐπιβάλλεται νὰ πραγματοποιηθοῦν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, μιὰ καὶ οἱ τιμὲς τῶν ἐλληνικῶν ἀγροτικῶν προϊόντων εἶναι κατὰ κανόνα χαμηλότερες τῶν κοινοτικῶν, ἐξισορροπῆσή τους σημαίνει σημαντικὴ αὔξηση τῶν εἰσοδημάτων τῶν Ἑλλήνων γεωργῶν, καὶ τοῦτο πιθανὸν νὰ ἀποτελέσει, τουλάχιστο μεσοπρόθεσμα, ἀντικίνητρο γιὰ τὴ μαζικὴ ἔξοδο τοῦ πλεονάζοντος ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ ἀπὸ τὸν γεωργικὸ τομέα. Ὁ καθηγητὴς Ζολῶτας¹ ὑπολογίζει πὺς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπασχολομένων στὴν ἐλληνικὴ γεωργία εἶναι μικρότερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ δόσαμε πὺς πᾶντο (τὸ 34,1% ἀποτελεῖ ἐκτίμησι). Τοῦτο εἶναι πολὺ πιθανὸν ἀλλὰ ἡ μεγαλύτερη μείωσις θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ πολλοὺς παράγοντες, ὁ σημαντικότερος τῶν ὁποίων ἴσως εἶναι ἡ ἰκανότητα τοῦ μεταποιητικοῦ μᾶς τομέα νὰ ἐπεκταθῇ σημαντικὰ. Ἐν ἄλλοτερος στόχος μᾶς εἶναι ἡ ἐξισορροπῆσι τῆς διαρθρώσεως τῆς οἰκονομίας μᾶς μὲ τὴν παρόμοια τῶν χωρῶν-μελῶν τῆς ΕΟΚ, τότε θὰ πρέπει νὰ σκοπεύουμε σ' ἕνα ἀγροτικὸ τομέα ποῦ δὲν θὰ ἀπασχολεῖ πάνω ἀπὸ 350-500 χιλιάδες Ἑλληνες ἀγρότες,² καὶ αὐτὸ ἴσως σὲ πρώτη φάσι μόνο. Τοῦτο σημαίνει τὴν ἐξεύρεσι ἀπὸ τοῦς ἄλλους τομεῖς τῆς οἰκονομίας, καὶ ἰδιαίτερα τῆς μεταποίησης, μιὰ καὶ ὁ τομέας ὑπηρεσιῶν εἶναι μᾶλλον πληθωριστικὸς καὶ κάπως παρασιτικὸς, ἂν λέγαμε, 630-780

1. Ζολῶτας, *op. cit.*

2. Αὐτὸ ἀντιπροσπεύει, μὲ σημερινὰ πληθυσμιακὰ δεδομένα, ἕνα 10-15% τοῦ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ, καὶ σὲ δεύτερη φάσι (ἀκόμη μιὰ εἰκοσαετία) ἴσως χρειασθῇ νὰ μειωθῇ στὸ μισὸ καὶ ἀκόμη περισσότερο.

χιλιάδων νέων εὐκαιριῶν ἀπασχολήσεως.¹ Ὃταν ἀναλογιστοῦμε ὅτι οἱ ἀπασχολούμενοι σήμερον στὴ δευτερογενῆ παραγωγὴ ὑπολογίζονται σὲ 850 χιλ., διαπιστώνουμε τὸ μέγεθος τοῦ προβλήματος ποῦ ἀντιμετωπίζουμε. Οἱ ἀπασχολούμενοι στὴ μεταποίηση, λ.χ., θὰ πρέπει σχεδὸν νὰ διπλασιαστοῦν. Καὶ πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψη πὼς στοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοὺς δὲν συμπεριλαμβάνεται οὔτε ἡ φυσιολογικὴ αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ (εἶναι ἀρκετὰ μικρὴ, 0,57% κατὰ μέσο ὄρο γιὰ τὸ 1963-1973), οὔτε, τὸ σημαντικότερο, οἱ Ἕλληνες ἐργάτες ποὺ βρίσκονται στὴ Γερμανία καὶ τυχὸν θὰ ἐπέστρεφαν στὴν Ἑλλάδα. Οἱ τελευταῖοι φυσικὰ ὅσο ἀνεπιθύμητοι εἶναι στὴ Γερμανία, κάτω ἀπὸ τὶς σημερινῆς οἰκονομικῆς συνθήκες, τόσο ἀπαραίτητοι εἶναι γιὰ τὴν ἑλληνικὴ βιομηχανικὴ ἀνάπτυξη. Ἐκεῖνο ποῦ δὲν γνωρίζουμε εἶναι φυσικὰ ἂν ἡ ἐπιστροφή τους εἶναι καὶ εὐπρόσδεκτη. Φυσικὰ οἱ διαρθρωτικὲς αὐτὲς ἀλλαγές θὰ ἀπαιτήσουν ἀρκετὸ χρόνο γιὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν. Ὑποθέτονας πὼς μιὰ εἰκοσαετία θὰ ἐπαρκέσει γιὰ τὴν πρώτη φάση μειώσεως τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ σὲ 10-15% τοῦ συνολικοῦ ἔνεργου μᾶς πληθυσμοῦ, συμπεραίνουμε πὼς 30-40 χιλιάδες νέες εὐκαιρίες ἀπασχολήσεως θὰ προσθένται κάθε χρόνο στὴ μεταποίησιν γιὰ τὴν ἀπορρόφησιν τοῦ πλεονάζοντος ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ. Μιὰ καὶ ὅμως ἕνα μεγάλο τμήμα τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ εἶναι μεγάλῃς σχετικὰ ἡλικίας, ἡ συνταξιοδότησή τους καὶ ἴσως ἀκόμη ἡ συνταξιοδότησιν πρὶν θθάσουν τὸ νόμιμο ὄριο ἡλικίας μποροῦν νὰ ἀπαλύνουν κάπως τὴν κατάστασιν. Ὃταν ὅμως ληφθῇ ἐπίσης ὑπ' ὄψη ὅτι ἡ σύγχρονη τεχνολογία στοὺς περισσότερους κλάδους εἶναι ἢ τείνει νὰ εἶναι περισσότερο ἐντατικὴ κεφαλαιόπονη παρά ἐργασίας, ἡ ἐπίτευξιν τῶν στόχων ποῦ ἀναφέραμε πρὸ πάνω γίνεται ἀκόμη δυσκολώτερη. Φυσικὰ ἂν ἡ Ἑλλάδα πρόκειται νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἀναπτυσσόμενης στὶς βιομηχανικὰ ἀναπτυγμένες χώρες, μιὰ τέτοια διαδικασία πρέπει ἀργὰ ἢ γρήγορα νὰ ἀντιμετωπισθῇ καὶ οἱ δυσκοιλίες νὰ ξεπεραστοῦν. Τὸ ζήτημα εἶναι ἂν ἡ πλήρης ἐνταξίη τῆς Ἑλλάδος στὴν ΕΟΚ εἶναι πιθανὸν νὰ ὑποβοηθῆσιν ἢ ὄχι αὐτὴ τὴ διαδικασία. Ἦ ἀπάντησιν στὸ ἐρώτημα αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι μᾶλλον καταφατικὴ μιὰ καὶ οἱ μηχανισμοὶ τῆς Κοινότητος προβλέπον, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, σημαντικὴ ἐνίσχυσιν. Φυσικὰ ἡ Κοινὴ Ἀγορὰ εἶναι μιὰ λέσχη βιομηχανικὰ προηγμένων χωρῶν (μὲ τὴν ἐξαίρεσιν ἴσως τῆς Ἰρλανδίας) καί, μολοντοῦ εἶναι

μικρὸ τμήμα τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς διατίθεται γιὰ ἐνίσχυσιν ὑνάπτυκτων ἢ ἀναπτυσσόμενων οἰκονομιῶν, τὰ διάφορα κοινοτικὰ ταμεῖα καὶ οἱ ἐνισχύσεις ποῦ χορηγοῦν δὲν ἔχουν τὴν ἔννοια ὑποβοηθήσεως οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως στὸ χῶρον τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, παρὰ μόνον σὲ ὀρισμένες εἰδικές περιπτώσεις καὶ περιορισμένη ἔκτασιν. Μὲ ἄλλα λόγια δὲν πρέπει νὰ προσβλέπουμε στὴν ἐνταξίη σάν τὴν πανάκεια ποῦ θὰ λύσει τὸ ἀναπτυξιακὸ πρόβλημα τῆς οἰκονομίας μας. Οἱ ἐνισχύσεις πάντως ποῦ προβλέπονται εἶναι ἀρκετὰ σημαντικῆς καὶ σ' αὐτὲς πρέπει ἐπίσης νὰ προστεθῇ ἡ τεχνικὴ βοήθεια ποῦ οἱ χώρες τῆς ΕΟΚ θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς προσφέρουν (ἀπὸ τὴ σχετικὴ τους, λ.χ., ἐμπειρία στὰ θέματα ἀναδιασμοῦ καὶ ἀναδιάρθρωσεως τῆς γεωργίας).

Ἡ κοινὴ ἀγροτικὴ πολιτικὴ χρηματοδοτεῖται, μῆσω τοῦ Ἀγροτικοῦ Ταμεῖου, ἀπὸ τὸν προϋπολογισμὸ τῆς ΕΟΚ, ποῦ καθορίζεται κάθε χρόνο. Ὃλα τὰ κράτη-μέλη συνεισφέρουν στὸν κοινοτικὸ προϋπολογισμὸ μὲ τὸ λεγόμενον «συστήμα ἀμέσου ἐισοδήματος», σύμφωνα μὲ τὸ ὅποιο τὰ μέλη χρηματοδοτοῦν τὴν οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς κοινότητος ἀπὸ «ἰδίες πηγές».ᾠ Ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορῆς ἐπὶ ἀγροτικῶν προϊόντων (μείων 10% γιὰ τὴν κάλυψιν ἐξόδων συλλογῆς), δασμοὶ ἀπὸ τὸ κοινὸ ἐξωτερικὸ δασμολόγιον ἐπὶ βιομηχανικῶν προϊόντων (μείων 10% γιὰ τὴν κάλυψιν ἐξόδων συλλογῆς) καὶ ἕνα μέρος τοῦ φόρου προστιθέμενης ἀξίας (ποῦ ἔχει ἀντικαταστήσῃ στὶς χώρες τῆς ΕΟΚ ὁλοῦς τοὺς ἔμμεσους φόρους καὶ πρόκειται νὰ ἰσχύσει καὶ στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐνταξίη), διοχετεύονται στὰ διάφορα ταμεῖα, ποῦ μὲ τὴ σειρά τῶν χρηματοδοτοῦν τὴν κοινὴ ἀγροτικὴ πολιτικὴ, περιφερειακὴ, κοινωνικὴ, βιομηχανικὴ, ἐνεργειακὴ πολιτικὴ, καθὼς καὶ τὴ βοήθεια πρὸς ἀναπτυσσόμενες χώρες καὶ τὰ διοικητικὰ ἐξοδα λειτουργίας τῆς κοινῆς ἀγορᾶς.

Ἡ περιφερειακὴ πολιτικὴ ἀποβλέπει σὲ μιὰ ἰσόρροπην ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων περιοχῶν τῆς κοινότητος καὶ τὴ διόρθωσιν τῆς τάσεως οἰκονομικοῦ συγκεντρωτισμοῦ σὲ ὀρισμένες περιοχές καὶ ἀποστέρησιν σὲ ἄλλες, ὅπως τονίσαμε πρὸ πάνω. Τὸ περιφερειακὸ ταμεῖο χρηματοδοτεῖ περισσότερο ἐκαίνας τὶς χώρες ποῦ ἀντιμετωπίζουν δέξιν περιφερειακὸ πρόβλημα, ὅπως, λ.χ., Ἰταλία καὶ Ἦν. Βασιλεῖο ποῦ, μετὰξὺ τους, ἀπορροφοῦν 68% τῶν προσόδων τοῦ περιφερειακοῦ ταμεῖου. Ἡ Ἑλλάδα προ-

1. Πρέπει ἐπίσης νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ μετακίνησιν πληθυσμοῦ ἀπὸ τὴ γεωργία πρὸς τὰ ἄστικα κέντρα, ἐκτός ἀπὸ τὰ προβλήματα ποῦ θὰ δημιουργῆσιν στὰ τελευταῖα, πιθανὸν νὰ ἐπιφέρει σὲ δυσμενῆς τὶς περιφέρειες αὐτές, ἰδιαίτερα ἂν ἡ μετακίνησιν ἀποστερήσῃ τὶς περιοχές ἀπὸ ἰκανοῦ καὶ δραστηριοῦς ἀγρότες, ἀπαραίτητους γιὰ ὅποιωδήποτε ἀναπτυξιακὴ καὶ προοδευτικὴ πολιτικὴ. Τουλάχιστον αὐτὸ μᾶς ἔχει διδάξει ἡ ἐμπειρία μας ἀπὸ τὴ μετανάστευσιν.

2. Οἱ ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορῆς ἐπὶ ἀγροτικῶν προϊόντων καὶ οἱ δασμοὶ τοῦ κοινοῦ ἐξωτερικοῦ δασμολογίου ἐπὶ βιομηχανικῶν προϊόντων ἀναφέρονται σάν κοινοτικῆς ἐισοδηματικῆς πηγῆς (community's own resources), γι' αὐτὸ καὶ ἡ ΕΟΚ ἐπιστρέφει ἕνα 10% γιὰ τὴν κάλυψιν ἐξόδων συλλογῆς. Πρὸς τὸ παρὸν αὐτὲς οἱ κοινοτικῆς πηγῆς καλύπτουν γύρω σὲ 60% τοῦ κοινοτικοῦ προϋπολογισμοῦ. Βλ. European Communities Commission, *Background Note, The Community Budget 1977*, 20-7-76.

βλέπεται επίσης νὰ χρηματοδοτηθῆ ἀπὸ τὸ ταμεῖο αὐτὸ γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν δικῶν τῆς περιφερειακῶν προβλημάτων. Βοήθεια επίσης προβλέπεται καὶ ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ ταμεῖο. Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς ΕΟΚ, στὴν εἰσήγησή της πρὸς τὸ Συμβούλιο Ὑπουργῶν σχετικὰ μὲ τὴν ἑλληνικὴ αἴτηση ἐντάξεως, εἶχε ὑπολογίσει τὴν ἐπίπτωση τῆς ἑλληνικῆς συμμετοχῆς στὸν προϋπολογισμὸ τοῦ 1976 σύμφωνα μὲ τὸν ἀκόλουθο πίνακα:

ΠΙΝΑΚΑΣ 6

	Ἐκατ. λογιστικῆς μονάδες ¹
<i>Εἰσπράξεις ἀπὸ ΕΟΚ</i>	
Γεωργία:	
— Προστασία Τιμῶν	220
— Βοήθεια Ἀναδιάρθρωσεως	60
Κοινωνικὴ	40
Περιφερειακὴ	100
Ἐρευνα	5
Διοίκηση	20
Σύλλογὴ «ἰδίων πόρων»	8
Σύνολο	453 (1)
<i>Πληρωμὲς πρὸς ΕΟΚ</i>	
Δασμοὶ ἐπὶ βιομηχανικῶν προϊόντων	70
Ἀντισταθμιστικὲς εἰσφορὲς ἐπὶ ἀγροτικῶν προϊόντων	8
Φόρος προστιθέμενης ἀξίας	73
Σύνολο	151 (2)
Καθαρὸ ὄφελος πρὸς Ἑλλάδα (1) - (2)	302

Πηγή: The Economist, Vol. 260, No 6937, 14-8-1976.

Φυσικὰ οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶναι ἐνδεικτικοὶ μόνο τῶν ἑλληνικῶν ὑποχρεώσεων πρὸς καὶ δικαιωμάτων ἀπὸ τὰ διάφορα κοινοτικὰ ταμεῖα μὲ τὰ σημερινὰ δεδομένα τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας στὰ πλαίσια τοῦ κοινοτικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1976. Μεταβολὲς στὸ τελευταῖο καθὼς καὶ στὸν ἀγροτικὸ μας τομέα πρόκειται νὰ ἐπηρεάσουν μελλοντικὰ τὴν εἰκόνα αὐτή. Ὑποθέτοντας πάντως πὸς ἡ σημερινὴ ἀγροτικὴ πολιτικὴ τῆς ΕΟΚ παραμένει σὲ γενικὲς γραμμὰς ἀμετάβλητη, ἡ Ἑλλάδα θὰ βρίσκεται σὲ πλεονασματικὴ θέση στὸ δοῦναι-λαβεῖν τῆς μὲ τὴν κοινότητα. Ἄν ὁμως ληφθῆ ὑπ' ὄψη ὅτι μερικὰ ἀπὸ τὰ κύρια ἑλληνικὰ ἀγροτικὰ προϊόντα, ὅπως φρούτα, λαχανικά, καπνὸς καὶ κρασί, συγκαταλέγονται σ' ἐκεῖνα πού ἔχουν τὴ μικρότερη προστασία τιμῶν στὴν κοινότητα, ἐνῶ τὰ δημητριακὰ, γαλακτοκομικὰ καὶ κρέατα, τὴ μεγαλύτερη, τὸ πλεόνασμα πού

ἀναφέρθηκε πρὸ πάνω θὰ τείνει νὰ μειώνεται.² Ἡ Ἑλλάδα θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ παρουσιάσει ἕνα καθαρὸ ὄφελος καὶ στὸ περιφερειακὸ δοῦναι-λαβεῖν, μὰ καὶ τὰ περιφερειακὰ προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει εἶναι τὰ ἴδια ἢ καὶ ἴσως ὀξύτερα ἀπὸ αὐτὰ τῆς Ἰταλίας, Ἡν. Βασιλείου καὶ Ἰρλανδίας. Πρὶν συσταθῆ τὸ Ταμεῖο Περιφερειακῆς Ἀναπτύξεως, ἡ περιφερειακὴ πολιτικὴ τῆς κοινότητας εἶχε ἐφαρμοστῆ τόσο ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινωνικὸ Ταμεῖο (πού εἶχε χρηματοδοτήσει χῶρες-μέλη μέχρι 50% τῆς δαπάνης ἐπανεκπαιδεύσεως καὶ ἐπανατοποθετήσεως ἀνέργων, καὶ ἐνισχύσεως τῶν μισθῶν ἐργατικοῦ προσωπικοῦ κατὰ τὴ διάρκεια μετατροπῆς τῶν ἐπιχειρήσεων σὲ διαφορετικοὺς κλάδους παραγωγικῆς δραστηριότητος), ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Τράπεζα Ἐπενδύσεων καὶ τὸ τμῆμα καθοδηγήσεως τοῦ Ἀγροτικοῦ Ταμείου. Τὸ Ταμεῖο Περιφερειακῆς Ἀναπτύξεως συστήθηκε τὸ Δεκέμβριον τοῦ 1974, καὶ γιὰ νὰ ἐνισχυθῆ κάποια περιοχὴ, ἕνα ἢ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα κριτήρια πρέπει νὰ πληροῦνται. Ἡ περιοχὴ πρέπει νὰ ἔχει: α) ἀκαθάριστο ἐγχώρο: προϊόν κατὰ κεφαλὴ μικρότερο τοῦ μέσου κοινοτικοῦ, β) μεγάλη ἐξάρτηση ἐπὶ τῆς ἀγροτικῆς ἀπασχολήσεως, γ) μεγάλη ἐξάρτηση ἐπὶ ἀπασχολήσεως σὲ φθίνουσες βιομηχανίες (20% τῆς τοπικῆς ἀπασχολήσεως νὰ βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν κατηγορίαν), δ) ἕνα συνεχῆς ψηλὸ ἐπίπεδο ἀνεργίας (ἕνα μέσο ὄρο γιὰ μερικὰ χρόνια τουλάχιστον 20% ἀνώτερο τοῦ ἐθνικοῦ μέσου ὄρου, καὶ ὁπωσδήποτε ἀνώτερο τοῦ 3,5%) καὶ ε) ἕνα ψηλὸ ρυθμὸ μετακινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ (τουλάχιστον 10 στοὺς 1.000) γιὰ μὴ σχετικὰ μεγάλῃ περίοδο.³ Κατὰ τὴ σύστασή του τὸ ταμεῖο προικοδοτήθηκε ἀπὸ τὸν προϋπολογισμὸ μὲ 300 ἑκατ. λογιστικῆς μονάδες γιὰ τὸ 1975 καὶ μὲ 500 ἑκατ. λογιστικῆς μονάδες γιὰ τὸ 1976 καὶ 1977. Τὸ ἑλληνικὸ ἐνδιαφέρον ἀναφέρεται τόσο στὰ ἀπόλυτα κονδύλια πού θὰ ψηφίζονται μελλοντικὰ ὅσο καὶ στὴν ἀναλογία διαθέσεως πού θὰ ὀριστηθῆ. Πρὸς τὸ παρὸν τὰ ποσοστὰ εἶναι: Ἰταλία 40%, Ἡν. Βασιλεῖο 28%, Γαλλία 15%, Ἰρλανδία 6%, Γερμανία 6,4%, Ὀλλανδία 1,7%, Βέλγιο 1,5%, Δανία 1,3% καὶ Λουξεμβούργου 0,1%. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ΕΟΚ τοῦ πίνακα 6 καὶ τὰ διαθέσιμα τοῦ Ταμείου Περιφερειακῆς Ἀναπτύξεως γιὰ τὸ 1976 (πού ἦταν 500 ἑκατ. λογιστικῆς μονάδες), τὸ νοητὸ ἑλληνικὸ ποσοστὸ εἶχε ὀριστηθῆ σὲ 20% γιὰ τοὺς σκοποὺς τῶν ὑπολογισμῶν αὐτῶν.

Ἡ πρώτη ἐντύπωση πού συνάγεται ἀπὸ τὴν ἀνάλυση τῶν κοινοτικῶν μηχανισμῶν πού ἐπιχειρήθηκε

2. Στὸν κοινοτικὸ προϋπολογισμὸ τοῦ 1977, τὰ γαλακτοκομικὰ προϊόντα ἔχουν τὴ μερίδα τοῦ λέοντα μὲ 2.000 ἑκατ. λογιστικῆς μονάδες ἀπὸ τὸ σύνολο τῆς ΚΑΠ πού εἶναι 5.664 ἑκατ. λογιστικῆς μονάδες.

3. D. Swann, *The Economics of the Common Market*, op. cit., p. 183.

1. Μία εὐρωπαϊκὴ λογιστικὴ μονάδα= 37,5 δραχμῆς, γιὰ τὸ 1974. Ἡ ἰσοτιμία αὐτὴ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὶς κοινοτικὲς ἀρχὲς γιὰ ἐπίσημες μετατροπές. Βλ. Eurostat, op. cit., p. 174.

είναι πώς ή πλήρης ένταξη στην ΕΟΚ θά έχει ευεργετικά αποτελέσματα για την 'Ελλάδα. Τουλάχιστον αυτό είναι το συμπέρασμα του πίνακα 6. 'Εκείνο όμως που μέχρι στιγμής δέν εξετάσαμε προσεκτικά είναι μερικώς από τις επιπτώσεις των υποχρεώσεων που αναλαμβάνουμε. 'Όπως αναφέραμε πιο πάνω, ή ΕΟΚ έχει εφαρμοίσει το «σύστημα άμεσου εισοδήματος» για τη χρηματοδότηση του κοινοτικού προϋπολογισμού. Σύμφωνα μ' αυτό όλες οι χώρες-μέλη πρέπει να αποδίδουν στην ΕΟΚ το σύνολο των εισπράξεών τους από δασμούς και αντίσταθμιστικές εισφορές, και αυτό φυσικά θά ισχύσει και για την 'Ελλάδα. 'Όταν λοιπόν άρθουν έντελώς οι δασμολογικοί φραγμοί για το εμπόριο με τις χώρες της ΕΟΚ και θεθή σέ εφαρμογή και από την 'Ελλάδα το κοινό εξωτερικό δασμολόγιο της κοινότητας, οι ελληνικές εισπράξεις από δασμούς και εισφορές θά μειωθούν κατά πολύ. Και τούτο, γιατί οι ελληνικοί δασμοί είναι αρκετά ψηλότεροι από το κοινό εξωτερικό δασμολόγιο της ΕΟΚ και αποτελούν ένα σημαντικό κρατικό έσοδο. Για την πενταετία 1968-1972 οι δασμοί συνέβαλαν στα κρατικά έσοδα κατά 30,1%.¹ Γνωρίζουμε πώς ή απόδοση των ελληνικών δασμών στην πενταετία 1968-1972 είναι γύρω στο 25% της αξίας των εισαγωγών και πώς ή ΕΟΚ ζήτησε—σύμφωνα με τον πίνακα 6—78 έκκατ. λογιστικές μονάδες που θά αντιπροσώπευαν το σύνολο των ελληνικών εισπράξεων από δασμούς και αντίσταθμιστικές εισπράξεις, άν ή 'Ελλάδα μετείχε της κοινότητας κατά το 1976. Με την προϋπόθεση ότι οι εισαγωγές μας του 1976 έφθαναν άκριβώς τά ίδια επίπεδα του 1975, τά έσοδα από το ελληνικό δασμολόγιο ύπολογίζονται σέ 965 έκκατ. λογιστικές μονάδες.² Βλέπουμε λοιπόν πώς ή άλλαγή από το ελληνικό στο κοινοτικό δασμολόγιο θά στερούσε τον ελληνικό προϋπολογισμό από έσοδα της τάξεως σχεδόν των 900 έκκατ. λογιστικών μονάδων για το 1976. Αυτό φυσικά δέν πρέπει να μάς ξενίζει, γιατί είναι γνωστό πώς ή ελληνική δασμολογική προστασία είναι αρκετά υψηλή τόσο για την υποβοήθηση εγχώριας παραγωγής, όσο και γιατί αποτελεί μία σημαντική πηγή κρατικών έσοδων. Το ποσό λοιπόν που θά χαθή άπ' αυτή την πηγή θά πρέπει να εξευρεθί από άλλες, που σημαίνει πώς ή φορολογία, έμμεση ή άμεση, πρέπει να αύξηθί κατάλληλα. 'Επειδή όμως το φορολογικό μας σύστημα είναι καταφανώς όπισθοδρομικό (οι άμεσοί φόροι συμβάλλουν 40% και οι έμμεσοί 60% στο σύνολο) και ή ένταξή μας στην κοινή αγορά θά επιβάλλει την υιοθέτηση του φόρου προστιθέ-

μενης αξίας—που δέν επιτρέπει μεγάλη ευχέρεια στη μεταβλητικότητα των φορολογικών συντελεστών—ό μόνος εύλογος τρόπος είναι ή αύξηση της άμεσης φορολογίας και ιδιαίτερα του φόρου εισοδήματος. Κάτι τέτοιο όμως απαιτεί ριζική άναμόρφωση τόσο του δημοσιονομικού μας συστήματος όσο και των φοροτεχνικών μας υπηρεσιών για να μπορέσουν να άναποκριθούν στις καινούργιες τους υποχρεώσεις. 'Αναγνωρίζουμε βέβαια πώς τέτοιες μεταρρυθμίσεις είναι από πολύ καιρό έκπρόθεσμες στην 'Ελλάδα, και τούτο έντελως ανεξάρτητα από το θέμα της έντάξεώς μας ή όχι. Μεταρρυθμίσεις όμως χρειάζονται και σέ άλλους τομείς της δημοσίας διοικήσεως έτσι, ώστε αυτή να μπορέσει να άναπεξέλθει στις αύξημένες ανάγκες που θά επιβάλλει ή ένταξη. Οι άλλες όμως δέν είναι εύκολο να γίνουν, πολύ δέ λιγότερο να υιοθετηθούν από τη μία στιγμή στην άλλη. Χρειάζεται προπαντός ένα διαφορετικό πνεύμα συνεργασίας πολιτική και δημοσίας διοικήσεως που δυστυχώς είναι έντελως άγνωστο στη χώρα μας. Και όφείλει το κράτος να αποδείξει πώς οι μεταβολές αυτές δέν θά μείνουν άπλες κενολογίες. Δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι τά προβλήματα αυτά άναγνωρίζονται από πολλούς ύποστηρικτές της έντάξεως και την Κυβέρνηση. 'Αλλά άκόμη και με την προτεινόμενη από ελληνικής πλευράς πεντάχρονη περίοδο προσαρμογής, πιθανό να μην ύπάρχει ό απαιτούμενος χρόνος για τέτοιες μορφής μεταβολές—που προϋποθέτουν «... μία πραγματική επανάσταση στους διοικητικούς μηχανισμούς του κράτους, των Τραπεζών, των δημοσίων επιχειρήσεων, αλλά και στις οργανωτικές μεθόδους των περισσότερων ιδιωτικών μονάδων»—και εξομάλυνση των δυσκολιών προτού ή ελληνική οικονομία και οι θεσμοί της άντιμετωπίσουν την πλήρη όρμη της προσκρούσεως με τους θεσμούς της Κοινότητας. Κατά τη γνώμη μας δέν είμαστε άκόμη προετοιμασμένοι για κάτι τέτοιο. 'Αναγνωρίζουμε πώς ποτέ δέν μπορούμε να πούμε πώς θά είμαστε έντελως έτοιμοι, και φυσικά ύπάρχει κάποια άξία στο γεγονός ότι ή έπίσπευση των ενεργειών για την ένταξη δυνατό να μάς παρακινήσει σέ έντακτικότερες προσπάθειες και ίσως θυσίες προς άντιμετώπιση των καινούργιων υποχρεώσεων. 'Αλλά δυστυχώς ύπάρχουν τέτοια προβλήματα στην κοινωνία μας, όπως λ.χ. της παιδείας, που δέν λύνονται άπλως με καλή θέληση και πνεύμα θυσίας. Αδτές οι άρετές μπορούν βέβαια να έπισπεύσουν την επίτευξη των στόχων μας, αλλά δέν είναι ύποκατάστατα του χρόνου, που είναι επίσης ένας σημαντικός παράγοντας.

'Από καταβολής του σύγχρονου ελληνικού κράτους έδω και 155 χρόνια, παραλείψαμε φοβερά την παιδεία μας και δέν επανδύσαμε άρκετά στον ανθρώπινο παράγοντα, σέ αντίθεση με τους ύπόλοιπους

1. 'Υπουργείον Συντονισμού και Προγραμματισμού, 'Εθνικοί Λογαριασμοί της 'Ελλάδος 1958-1972, 'Αριθ. 22, 'Αθήναι 1973.

2. Στην πραγματικότητα για το πρώτο έννεαμηνο του 1976 οι εισαγωγές είναι αύξημένες κατά 5,9% σέ σχέση με το αντίστοιχο χρονικό διάστημα του 1975.

εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς. Ἄν τὸ εἶχαμε κάνει, πολλὰ ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουμε σήμερον θὰ εἶχαν ἴσως λυθῆ ἀπὸ χρόνια. Συγκριτικὰ στοιχεῖα τοῦ ΟΟΣΑ δείχνουν πὺς ἡ Ἑλλάδα ἀνάμεσα σὲ 25 χῶρες τοῦ ὀργανισμοῦ κατέχει τὴν 24ῃ θέση ἀπὸ πλευρᾶς δαπανῶν γιὰ τὴν παιδεία.¹ Ἐκφρασμένες σὲ ποσοστὸ ἐπὶ τοῦ ΑΕΠ, οἱ δημόσιες δαπάνες γιὰ τὴν ἑλληνικὴ παιδεία ἦταν μόνο 2,2% κατὰ τὸ 1970. Μόνο ἡ Πορτογαλία μὲ 2% δαπάνησε λιγότερο ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ τὰ ἀντίστοιχα ποσοστὰ γιὰ τὴν Ἰρλανδία, Ἰταλία, Τουρκία καὶ Γιουγκοσλαβία ἦταν 4,8%, 4,3%, 2,9% καὶ 4,3% (γιὰ τὸ 1968). Κι ὅταν ἀναλογιστοῦμε πὺς τὸ ἑλληνικὸ κατὰ κεφαλὴ εἰσόδημα εἶναι ὑπερτριπλάσιο τοῦ τουρκικοῦ καὶ ὑπερδιπλάσιο τοῦ γιουγκοσλαβικοῦ, ἀντιλαμβανόμεστε πὺς οἱ δαπάνες γιὰ τὴν παιδεία ἀντιπροσωπεύουν μεγαλύτερο βῆρος γιὰ τοὺς Τούρκους καὶ Γιουγκοσλάβους παρά γιὰ τοὺς Ἕλληνας. Ὅταν μελλοντικοὶ συνταξιοδοτηθεῖς στὴν ΕΟΚ—μὲ ποσοστὰ ἀναλογιστικοῦ ποῦ κυμαίνονται μεταξύ 1-2%—δαπανοῦν κατὰ κανὼνα μεταξύ 4 καὶ 7% τοῦ ΑΕΠ τους, τί ποσοστὸ πρέπει μιὰ χῶρα σὰν τὴν Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας τὸ ἕνα τέταρτο τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ἀναλφάβητοι, νὰ διαθέτει γιὰ τὴν παιδεία τῆς ἔτσι, ὥστε τὸ ἐκπαιδευτικὸ καὶ ἐκπολιτιστικὸ χάσμα ἀνάμεσά μας νὰ μὴν εὐρύνεται; Τώρα ποῦ φιλοδοξοῦμε νὰ πλησιάσουμε κάποιος αὐτοὺς τοὺς λαοὺς ἐκπολιτιστικά, κοινωνικά καὶ οικονομικά, εἶναι καιρὸς νὰ πάψουμε νὰ μεταχειριζόμεστε τὴν παιδεία σὰν φτωχὸ συγγενῆ στὴ μοιρασιά τοῦ ἔθνικοῦ μας προϊόντος.

Γιὰ τοῦτο ἡ παιδεία μας χωλαίνει καὶ χωρὶς σύντομη ἀναδιοργάνωσιν καὶ μεταρρυθμίσεις δὲν θὰ μπορέσει νὰ προσφέρει στὴ χῶρα ἐκεῖνο ποῦ χρειάζεται στὶς νέες συνθήκες. Οἱ μεταβολές στὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα ἐπιβάλλεται νὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τὴν κατώτερη βαθμίδα καὶ νὰ προχωρήσουν μέχρι τὶς ἀνώτατες σχολές. Στὴν ἀνώτατη παιδεία ἐπιβάλλεται ἡ δημιουργία νέων σχολῶν τόσο γιὰ τὴν προετοιμασία νέων στελεχῶν γιὰ τὴν οἰκονομία ὅσο καὶ γιὰ τὸν περιορισμὸ τῶν ἀδύλων πληρωμῶν γιὰ σπουδές στὸ ἐξωτερικὸ, ποῦ μᾶς κόστισαν σχεδὸν 60 ἑκατ. δολλάρια τὸ 1975. Ὁ ἐκσυγχρονισμὸς τῆς παιδείας θὰ πρέπει νὰ περιλαμβάνει ἕνα ἄρκετὰ μεγαλύτερο βαθμὸ ἐπιλογῆς ἀπὸ ὅ,τι μέχρι σήμερον, καὶ ταυτόχρονα θὰ πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ σύσταση νέων καὶ ἡ ἐπέκτασι τῶν ὑφισταμένων σχολῶν τεχνικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς κατευθύνσεως, οἱ ὁποῖες θὰ πρέπει νὰ ἀποτελέσουν τμῆμα τοῦ ὅλου μας ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος καὶ θὰ εἶναι ἐπομένως κάτω ἀπὸ τὴν ἄμεση ἐποπτεία καὶ χρηματοδότηση τοῦ κράτους.

¹ Ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀναδιοργάνωσος καὶ τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς παιδείας μας θὰ εἶναι ἀναγ-

καστικὰ μακροχρόνιου χαρακτῆρα, καὶ χρόνος εἶναι κάτι ποῦ δὲν ἔχουμε διαθέσιμο αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν Ἑλλάδα. Ὑπάρχει ὁ φόβος λοιπὸν πὺς, μὲ τὶς καλύτερες προθέσεις, τὸ πιθανότερο εἶναι νὰ βρεθοῦμε ἀνέτοιμοι ὅταν ἡ ὥρα τῆς ἐντάξεως φθάσει.

ἐπίλογος

Ἡ πιὸ πάνω ἀνάλυσι εἰδείξε ὅτι τὰ ὀφέλη τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν δεκαετηχρονὴ λειτουργία τῆς συμφωνίας συνδέσεως μὲ τὴν ΕΟΚ ὑπῆρξαν σχεδὸν ἀσήμαντα. Ἡ μόνη χειροιαστῆ βοήθεια ἦταν τὸ δάνειο τῶν 125 ἑκατ. δολλαρίων, ἐνῶ ἡ βαθμιαία ἐλευθεροποίηση τοῦ ἐμπορίου φαίνεται νὰ λειτουργήσει πρὸς ὄφελος τῶν χωρῶν τῆς ΕΟΚ, καὶ εἶναι πιθανὸ πὺς τὰ καθαρὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἄρνητικά. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρᾶ καὶ μολονότι ἡ συμφωνία χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀσυμμετρία ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἀναληφθείσες ἀπὸ τὰ δύο μέρη ὑποχρεώσεις, ἡ Ἑλλάδα ὑπέφερε συνεπῆς πρὸς ὅλες τὶς συμβατικές τῆς ὑποχρεώσεις, πράγμα ποῦ δὲν ἰσχύει κατὰ τρόπο ἀναμφισβήτητο καὶ γιὰ τὴν ΕΟΚ. Ὁ βασικὸς λόγος γιὰ τὴν ἐπίδοσι αὐτῆ ἦταν οἱ διαρθρωτικὲς ἀδυναμίες τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας καὶ ἡ ἔλλειψι τῶν κατάλληλων ἐκείνων παραγωγικῶν συντελεστῶν ποῦ δὲν τῆς ἐπέτρεψαν τὴν ἀξιοποίηση τῆς εὐρύτερης ἀγορᾶς. Πάντως δεδομένου τοῦ τρόπου λειτουργίας τῶν κοινοτικῶν μηχανισμῶν, τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ πλήρης ἐνταξὴ μᾶς συμφέρει περισσότερο ἀπὸ τὴ διατήρησι τοῦ παρόντος καθεστώτος τῆς συνδέσεως εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία πῶστο.

Οἱ ὑπάρχουσες ὁμοσ ἐνδείξεις δὲν πισθουν πὺς ἡ πλήρης ἐνταξὴ προβλέπεται σὰν ἡ ἀναμφισβήτητη ἐπιτυχία γιὰ τὰ ἑλληνικὰ συμφέροντα, ποῦ μερικὸ ἀπὸ τοὺς ὑποστηρικτικὲς τῆς φαίνεται νὰ πιστεύουν. Μιὰ περισσότερον συγκρατημένη ἄποψι εἶναι πὺς ἡ ἐνταξὴ ἀποτελεῖ τὴ λιγότερον ἄσχημη ἀπὸ δύο κακῆς ἐναλλακτικῆς λύσεις, ποῦ ἴσως δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπιστοῦν ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Φυσικὰ ὅ,τι ἔγινε στὸ παρελθὸν ἀνήκει πιά στὴν ἱστορία. Εἶναι ὁμοσ χρήσιμο νὰ γνωρίζουμε ἀκριβῶς τὶς δυνατότητές μας καὶ τί μπορούμε νὰ περιμένουμε ἀπὸ τὴν ἐνταξὴ χωρὶς νὰ παρασυρόμαστε ἀπὸ ἐνθουσιασμοὺς καὶ προκαταλήψεις.

Ἡ ἀξιολόγησι τῶν προοπτικῶν τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας εἰδείξει ὅτι ὁ γεωργικὸς μας τομέας πρόκειται νὰ ὀφελῆθῃ ἀπὸ τὴν ἐνταξὴ καὶ οἱ ἐνισχύσεις τοῦ περιφερειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ ταμείου μπορούν ἐπίσης νὰ βοηθηθουν κάποιος τὴ διαδικασίᾳ τῆς βιομηχανικῆς μας ἀναπτύξεως. Τὸ μεγάλο ἐρωτηματικὸ ὁμοσ παραμένει ἡ μεταποίηση. Θὰ μπορέσει, ὅπως οἱ ὑποστηρικτικῆς τῆς ἐντάξεως πιστεύουν, νὰ ἀνοίξει καιροῦργες ἀγορᾶς καὶ νὰ ἐπεκταίνει ὑπάρχουσες στὸν πολυάνθρωπο χῶρον τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, συμβάλλοντας ἔτσι ἀποφασιστικότερον στὴν ἐξα-

γωγική δραστηριότητα και τὸ ἰσοζύγιο πληρωμῶν; Ἡ θὰ ἀντιμετωπίσει ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια μετὰ τὴν κατάργησης τῶν δασμολογικῶν φραγμῶν μὲ ἀπρόβλεπτες γιὰ τὴν οἰκονομία συνέπειες; Ἡ ἔβρευνα ἔδειξε ὅτι ἡ ἑλληνικὴ μεταποίηση εἶναι οὐσιαστικὰ ἐνταγμένη στὴν Κοινὴ Ἄγορὰ ἀπὸ τὸ 1968 καὶ ἀπολαμβάνει δύο πλεονεκτημάτων, δηλαδὴ τῆς ἐλευθερίας διακινήσεως στὶς χώρες τῶν ἑξὶ καὶ τῆς προστασίας, ἔστω μειωμένης, στὴν ἐγχώρια ἀγορὰ. Μολονότι ἔχει κατορθώσει νὰ ἀυξήσει τὴ συμμετοχὴ τῆς στὶς ἐξαγωγές, πρῶτα τὸ ἀπόλυτο ὕψος δὲν εἶναι ἐπαρκές καὶ δεύτερο ἡ βάση τῶν κύριων ἐξαγωγῶν βιομηχανικῶν μας προϊόντων εἶναι ἰδιαίτερα στενὴ. Κρίνοντας ἐπίσης ἀπὸ τὸ μέγεθος τῶν εἰσαγωγῶν βιομηχανικῶν προϊόντων, διαπιστώνουμε τὴν ἀδυναμία τῆς ἑλληνικῆς μεταποιήσεως καὶ ὡς πρὸς τὸ ρόλο τῆς ὑποκαταστάσεως εἰσαγωγῶν. Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν ἰσχυροὶ ἀντικειμενικοὶ λόγοι ποὺ νὰ δικαιολογοῦν τὴν αἰσιοδοξία πολλῶν ὑποστηρικτῶν τῆς ἐντάξεως, ἀνάμεσα στὸν ἐπιχειρηματικὸ μας κόσμο, ὅτι ἡ βιομηχανία μας θὰ κατορθώσει νὰ κάνει δυναμικότερη διεῖσδυση στὶς ἀγορές τῆς ΕΟΚ ἀπὸ ὅ,τι μέχρι σήμερα. Μποροῦμε, ἐπομένως, νὰ προβλέψουμε μὲ σημαντικὴ ἐμπιστοσύνη ὅτι ἡ ἐνταξὴ μας, μὲ τὸν πλήρη δασμολογικὸ ἀφοπλισμὸ ποὺ συνεπάγεται, θὰ ἐπιφέρει μιὰ διόγκωση τῶν εἰσαγωγῶν μας καὶ τοῦ ἐμπορικῶ ἰσοζυγίου μὲ τὴν ΕΟΚ, ποὺ θὰ ἐπιδεινώσει τὴ θέση τοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν. Παρόμοια κατάσταση δημιουργήθηκε στὸ Ἡν. Βασίλειο μετὰ τὴν ἐνταξὴ του στὴν Κοινὴ Ἄγορὰ.

Προσπάθειες γιὰ τὴν ποσοτικοποίηση τοῦ κόστους αὐτοῦ τῆς ἐντάξεως στὸ ἰσοζύγιο πληρωμῶν εἶναι δύσκολο νὰ ἐπιχειρηθοῦν στὰ στενὰ πλαίσια τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ. Τέτοιες προσπάθειες ἀπαιτοῦν πολὺ περισσότερες πληροφορίες ἀπὸ ὅ,τι διαθέτουμε καὶ ἐπὶ πλέον παρουσιάζουν ἓνα μεγάλο περιθώριο λάθους, ἀκόμη καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ τὰ σχετικὰ στοιχεῖα εἶναι διαθέσιμα.

Ἐπὶ αὐτὸν ὅσον ὑπάρχουν σοβαροὶ φόβοι γιὰ τὴν τύχη ὀρισμένων κλάδων τῆς μεταποιήσεως, ποὺ δυνατό νὰ μὴν ἀντέξουν στὸν ξένο ἀνταγωνισμὸ, ὅχι τόσο γιὰ τὴν εἶναι διαρθρωτικὰ ἀντιπαραγωγικοί, ἀλλὰ γιὰ τὴν δὲν ἔφθασαν ἀκόμη στὸν βαθμὸ ἐκείνο ἐξελίξεως καὶ ἀναπτύξεως ποὺ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἀξιοποιήσουν ὅλες τὶς οἰκονομίες κλίμακας, ἐξωτερικὲς οἰκονομίες κ.ά. Οἱ κλάδοι αὐτοὶ θὰ μπορούσαν μὲ κάποια σχετικὴ προστασία νὰ ἀνδροθοῦν καὶ νὰ δυναμώσουν τὸν κορμὸ τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας, ἀλλὰ εἶναι δυνατόν ὁ ξένος ἀνταγωνισμὸς νὰ τοὺς ἐκμηδενίσει. Ἐνας ἄλλος κίνδυνος ποὺ ἀπειλεῖ δυναμικὲς καὶ ἀξιόλογες ἐπιχειρήσεις εἶναι ἡ ἐξαγορὰ τῶν ἀπὸ παρόμοιες ἔξενες μὲ ἐπακόλουθο δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τὴν ἑλληνικὴ οἰκονομία. Ὅσον ἀφορᾷ τὶς βασικὲς διαρθρωτικὲς ἀλλαγές, τῆς ἐπαυξήσεως δηλ. τῆς μεταποιήσεως καὶ τῆς σημαντικῆς μειώσεως τοῦ γεωργικοῦ τομέα, ἀκόμη κι ἂν ὅλες

οἱ συνθήκες ἀποδειχθοῦν εὐνοϊκές—πράγμα ἐντελῶς ἀβέβαιο—, ἡ διαδικασία εἶναι ἀναγκαστικὰ τόσο μακρόχρονη, ποὺ νὰ μὴν ἐπιτρέψει σχετικὰ σύντομα ἀποτελέσματα, ἱκανὰ νὰ ἀποτρέψουν τὸν κλονισμὸ καὶ τὴν πιθανὴ κατάρρευση τῆς βιομηχανίας μας. Γενικὰ ἡ εἰκόνα ποὺ παρουσιάζεται εἶναι εἰκόνα ἀπαισιοδοξίας ὅσον ἀφορᾷ τὶς εὐκαιρίες τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας καὶ τὴν ἀξιοποίησή τους στὸν εὐρύτερο χῶρο τῆς Κοινῆς Ἄγορᾶς.

Οἱ προτεινόμενες ἐπίσης μεταρρυθμίσεις θὰ ἔλθουν ἀτυχῶς ἀργὰ καὶ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ἀπαλύνουν κάπως τὴ βίαιη πρόσκρουση τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας μὲ τὴν ΕΟΚ, καὶ ἡ πιθανότητα εἶναι πῶς ἡ ἀδικαιολόγητη σπουδὴ μας νὰ ἐνταχθοῦμε πρόωρα ἴσως μᾶς στοιχίσει ἀκριβὰ. Τέτοιες μεταρρυθμίσεις θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν προηγηθῆ κατὰ πολὺ τῆς ἐντάξεως, ὥστε ἡ ἑλληνικὴ κοινότητα νὰ εἶχε ὅχι μόνο τὸ χρόνο νὰ τὶς ἀφομοιώσει ἀλλὰ καὶ τὸ πλεονέκτημα τῆς προηγούμενης ἀντιλήσεως ὀρισμένων εὐεργετικῶν ἀποτελεσμάτων τους. Ἡ ὅλη ἀντιμετώπιση τοῦ θέματος μαζί μὲ τὴν ἐπιμονὴ τῶν ἀρχῶν νὰ πετύχουν ὀπωσδῆποτε ἐνταξὴ τὸ ταχύτερο δυνατό δίνει τὴν ἐντύπωση εἴτε πρόχειρης θεωρήσεως εἴτε ἐσφαλμένης ἐκτιμῆσεως τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. R. Caves, *American Industry: Structure, Conduct, Performance*, Third Edition, Prentice-Hall 1972.
2. *Economist*, The, Vol. 260, No 697.
3. European Communities Commission, *Second General Report of the Activities of the Communities*, Brussels-Luxembourg, February 1968. Various Background Notes.
4. Eurostat, *Basic Statistics of the Community*, 1975-76.
5. FAO, *Agricultural Projections, 1970-1980*, Rome 1971.
6. General Secretariat at the Council of the European Communities, *Twenty-second Review of the Council's Work*.
7. ICAP 1975, *Οικονομικὸς Ὀδηγὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἐταιρειῶν*.
8. IDC, *Agreement of Association between Greece and the European Economic Community*, Athens, 1963.
9. IMF, *International Financial Statistics*, Vol. XXIX, Nos 5 and 8, May and August 1976.
10. OECD, *Agricultural Projections for 1975 and 1985*, Paris 1968.
11. OECD, *Greece, Economic Surveys, 1972 and 1975*.
12. J. A. Schumpeter, *Capitalism, Socialism and Democracy*, Unwin, Fifth Edition, London, 1966.
13. D. Swann, *The Economics of the Common Market*, Penguin, Third Edition, 1975.
14. S.G. Triantis, *Common Market and Economic Development*, Center of Planning and Economic Research, Athens 1965.
15. Ἐπιχειρηματικὸν Σύντονισμὸ καὶ Προγραμματισμὸ, *Ἐθνικοὶ Λογαριασμοὶ τῆς Ἑλλάδος 1958-1972*, Ἀριθ. 22, Ἀθῆναι 1973.
16. Ἐπιχειρηματικὸν Σύντονισμὸ καὶ Προγραμματισμὸ, *Προσωπικοὶ Λογαριασμοὶ τῆς Ἑλλάδος 1973*, Ἀθῆναι.
17. Ε. Ζολώτας, «Ἡ Ἑλλάς στὴν Ἑυρωπαϊκὴ Κοινότητα», *Ναυτεμπορικὴ*, 14-4-1976.